

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 2020 ΑΡ. ΦΥΛ. 550, € 1,50

Ρασπούτιν - Παππάς - Τσίπρας: Το καθεστώς ΣΥΡΙΖΑ ζέχνει φασισμό και σαπίλα Ο διπρόσωπος Μητσοτάκης κάνει τα πάντα για να τους καλύψει

Όποιος παρακολουθεί τις πολιτικές εξελίξεις με ανοιχτό μυαλό πρέπει να έφριξε τις τελευταίες βδομάδες. Οι σκανδαλοθήρες του ΣΥΡΙΖΑ, έτοιμοι σε κάθε παραμικρό παραστράτημα των αντιπάλων να σηκώσουν τη ρομφαία κατά της διαφθοράς, αποπνέουν τόση μπόχα και αποφορά, όσο ακριβώς είναι και το θράσος τους να ισχυρίζονται ότι η μπόχα έρχεται από αυτούς που πιάνουν τη μύτη τους.

Ο εκκωφαντικός θόρυβος που προκάλεσε η μανητοφωνημένη συνομιλία Παππά- Σάμπυ Μιωνή, ξέσκισε το πέπλο της σιωπής που σκέπαζε τις εργασίες της Προανακριτικής Επιτροπής με κατηγορούμενο τον αναπληρωτή Δικαιοσύνης του

ΣΥΡΙΖΑ, Παπαγγελόπουλο, τον επονομαζόμενο Ρασπούτιν, ένας χαρακτηρισμός που δεν αποκλείεται να αδικεί τον Ρασπούτιν.

Μέχρι σήμερα οι καταγγελίες της εισαγγελέα Ράϊκου που αποπέμφθηκε από την υπόθεση

Novartis γιατί πήγε να τα βάλει με τους αληθινούς πρωταγωνιστές του σκανδάλου τα ιατρικά κυκλώματα που προστάτεψε ο ΣΥΡΙΖΑ, πέραναν αθόρυβα από τα δελτία ειδήσεων, και πέραναν μέσα από το φίλτρο της λάσπης που πέταγε εναντίον της ο ΣΥΡΙΖΑ, και το διαρκές χαμήλωμα των τόνων από τον ίδιο το Μητσοτάκη, τον μεγαλύτερο προστάτη του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα προσωπικά. Ο Μητσοτάκης φρόντιζε και συνεχίζει σχολαστικά να περιορίζει το να φτάνει στο λαό και ειδικά στους οπαδούς

της ΝΔ το πολιτικό και ηθικό βάρος της σαπίλας, των δολοπλοκιών, και του φασιστικού πραξικοπηματισμού της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ με το πρόσχημα ενός τάχα «μη εκδικητικού πολιτικού πολιτισμού». Αυτή ήταν και συνεχίζει να είναι η πολιτική Μητσοτάκη απέναντι στον πραγματικό ΣΥΡΙΖΑ που είναι ο Πολάκης, δηλαδή ο φασίστας που με καμάρι δήλωνε ότι για να κερδίσει ο ΣΥΡΙΖΑ τις εκλογές έπρεπε να βάλει τους αντιπάλους του στη φυλακή.

Μέσα σε αυτό το «καθώς

πρέπει» πολιτικό κλίμα κινήθηκε η διερεύνηση των πρωτοφανών παρεμβάσεων ΣΥΡΙΖΑ στη δικαιοσύνη με τη χειραγώγηση δικαστικών ερευνών, με αποκορύφωμα την κατασκευή του σκανδάλου χρηματισμού πολιτικών από τη Novartis. Χάρη κυρίως στον Μητσοτάκη που αρνείται να ξεκαθαρίσει τα πράγματα για να μη φανεί η σαπίλα του ΣΥΡΙΖΑ, αργόσβηνε σε μια ατέλειωτη διαδικασία η μεγαλύτερη πολιτική σκευωρία από συστάσεως ελληνικού

Συνέχεια στη σελ. 2

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗ: ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΜΙΑ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

Ο μετασχηματισμός των ναζι υπηρετεί τις ανάγκες της ρώσικης διπλωματίας

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 4 Ιουνίου 2020

Ο ναζι Κασιδιάρης ανακοίνωσε την αποχώρηση του από τη «Χρ. Αυγή» και την ίδρυση ενός νέου «κόμματος» με αρχηγό τον ίδιο. Αυτό σημαίνει ότι ο δεύτερος (αλλά πολιτικά και καθεστωτικά πρώτος ουσιαστικά), αρχηγός της συμμορίας των δολοφόνων του Π. Φύσσα και των τραμπούκικων ταγμάτων εφόδου, γίνεται επικεφαλής του μετασχηματισμού της σε ένα μαζικό και πιο «καθώς πρέπει» φασιστικό κόμμα κατά τα πρότυπα της πουτινικής ακροδεξιάς της Ευρώπης για να έχει τη δυνατότητα ευρύτερης απήχησης, να μπορεί να πλασάρεται σε πολιτικά σαλόνια μέσα και έξω από τη χώρα και ταυτόχρονα να εκτρέφει στους κόλπους του ένα στρατό ρατσιστικής βίας χωρίς να ταυτίζεται με αυτόν.

Πρόκειται για ένα ηχηρό αλλά κατά τ' άλλα εξαιρετικά «πολιτισμένο διαζύγιο» με τον ταυτισμένο με τη δολοφονία του Π. Φύσσα και τη βία της ΧΑ, Μιχαλολιάκο, που το μόνο που δεν σημαίνει εί-

ναι τη διάλυση της ΧΑ, αλλά αντίθετα το ξέπλυμα και την αναζωγόνησή της.

Αυτή η διάσπαση επιτρέπει τον παραμερισμό ενός πιο ανοιχτά

εκθετιμένου ναζιστή ασφαλίτη, χουντικού, και υπερασπιστή των ταγματασφαλιτών της κατοχής, όπως είναι ο Μιχαλολιάκος και την ουσιαστική πολιτική διαδοχή του από έναν πιο ανοιχτά ρωσόδουλο και γι αυτό πιο δεμένο με το στρατό και πιο αποδεκτό από τα υποτιθέμενα δημοκρατικά κόμματα Κασιδιάρη. Αυτός θα αναλάβει να μετασχηματίσει τους κανίβαλους, σε ένα κόμμα όπως η Λέγκα του πουτινικού Σαλβίνι, ή όπως η ΑFD της Γερμανίας, ή όπως ο «Εθνικός Συναγεμώσις» (πρώην «Εθνικό Μέτωπο») της Λεπέν.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το πιο προβεβλημένο στέλεχος

της «Χρυσής Αυγής» μέσα στο στρατό ο πρώην ευρωβουλευτής της Συναδινός, απόστρατος υποστράτηγος, διευθυντής των καταδρομών, με διάφορα παράσημα και μετάλλια, ήταν αυτός που εξαπέλυσε τη μεγαλύτερη επίθεση κατά του Μιχαλολιάκου όχι για το χιτλερισμό του, αλλά για να στηρίξει τον Κασιδιάρη λέγοντας ότι ήταν αυτός που προώθησε την υποψηφιότητά του στις ευρωβουλευτικές του 2014 σε σύγκρουση με το Μιχαλολιάκο (σχετική δημοσίευση στην ιστοσελίδα jailgoldendawn, 27/04/2018). Αυτός ο παρασημοφορημένος στη χώρα μας ναζιστής έγινε διάσημος στην Ευρωβουλή όταν πολύ

σωστά τον πέταξε έξω από συνεδρίαση της ο Σουλτς κατηγορώντας τον για ρατσισμό επειδή είπε ότι οι Τούρκοι είναι σαν τα σκυλιά. Μπόρεσε εύκολα ο Σουλτς να πετάξει τον απόστρατο έξω από τη συνεδρίαση σαν αποπαίδι της Ευρωβουλής ακριβώς γιατί ήταν εκλεγμένος με μια «Χρυσή Αυγή» που είναι απόλυτα απομονωμένη και αποκλεισμένη στην Ευρώπη ακόμα και από τους εκλεγμένους σε κοινοβούλια φασίστες σαν τη Λεπέν, και το Σαλβίνι που δεν θέλουν να κατηγορηθούν για ναζισμό. Ο Συναδινός και οι όμοιοί του για να μπορούν να μιλάνε στην Ευρωβουλή χρειάζονται μία άλλη «Χρυσή Αυγή» που δεν θα

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: • Η Κόσσο εμποδίζει κάθε έργο στο λιμάνι του Πειραιά, σαμποτάρει την κρουαζιέρα, κλείνει τη Ζώνη, θέλει μόνο κοντέινερ σ. 3, • Ο ελληνικός λαός ανοχύρωτος απέναντι στον κορωνοϊό, σ. 4, • Το μεγαλειώδες δημοκρατικό αντιρατσιστικό κίνημα μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ και το βρώμικο παιχνίδι του σοσιαλφασισμού για τη χειραγώγησή του, σ. 5, • Σχετικά με το νέο νόμο για τη μέση εκπαίδευση σ. 9

Συνέχεια στη σελ. 10

Ρασπούτιν - Παππάς - Τσίπρας: Το καθεστώς ΣΥΡΙΖΑ ζέχνει φασισμό και σαπίλα

Συνέχεια από τη σελ. 1

κράτους. Αυτή συνίστατο στο ότι μια κυβέρνηση, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο κάλυψε ένα πελώριο σκάνδαλο χρηματισμού χιλιάδων γιατρών, πολλών του ελληνικού δημοσίου, από μια πολυεθνική για να αυξήσει αυτή τα κέρδη της σε βάρος εκατομμυρίων αρρώστων, αλλά προσπάθησε να ενοχοποιήσει για αυτή τη ληστεία, με τη βοήθεια των δικαστών κατά τη διαφθοράς που η ίδια αυτή κυβέρνηση διόρισε, τους βασικούς πολιτικούς της αντιπάλους. Για να το πετύχει αυτό υποσχέθηκε αθώωση σε ένοχα στελέχη αυτής της εταιρίας αρκεί αυτοί ανώνυμα να καταθέσουν και να συκοφαντήσουν τους πολιτικούς αντιπάλους της σαν κλέφτες ώστε αυτοί να κλειστούν στη φυλακή ή σε κάθε περίπτωση να εξοντωθούν ηθικά, πολιτικά και προσωπικά. Αυτά τα πράγματα έχουν πια αποδειχτεί, όπως έχει αποδειχτεί ότι σε μια τόσο μεγάλης έκτασης σκευωρία στην οποία έχουν πρωταγωνιστήσει κυβερνητικά στελέχη και συνεργάτες του πρωθυπουργού, είναι εντελώς αδύνατο να μην συμμετείχε ο ίδιος ο τότε πρωθυπουργός ή έστω να μην είναι υποχρεωτική η εξέτασή του σαν βασικού παράγοντα της σκευωρίας. Κι όμως αυτόν τον άνθρωπο ο σημερινός πρωθυπουργός τον αφήνει στο απυρόβλητο, όπως αφήνει όλη τη διερεύνηση της ασύλληπτης αυτής υπόθεσης να ξετυλίγεται σαν ένα δευτερεύον πολιτικό ζήτημα και όχι μακράν το πιο πρωτεύον γιατί αφορά μια απόπειρα φασιστικού πολιτικού πραξικοπήματος, δηλαδή κατάλυσης της δημοκρατίας.

Η προσπάθεια του Μητσοτάκη να σώσει πολιτικά τον Τσίπρα δοκιμάζεται αυτές τις μέρες με τα όσα ακούστηκαν στις κασέτες να λέγονται από τον Παππά, το δεξί χέρι του Τσίπρα για κυβερνητικό μαγαζί και παραμάγαζα του στη δικαιοσύνη. Με αυτά αποκαλύπτεται σαν στέλεχος του επιτελείου των σκευωρών ο οργανωτής, για λογαριασμό του τότε πρωθυπουργού, της εκστρατείας φήμωσης των τηλεοπτικών καναλιών, αυτός που έφερε στο κέντρο του ελληνικού τηλεοπτικού τοπίου τον ολιγάρχη του πούτινικού καθεστώτος Σαββίδη. Αυτός ο σκευωρός ΣΥΡΙΖΑ που έρχεται στο φως με αυτόν τον Παππά και με αυτόν τον Τσίπρα είχε το θράσος μόλις προχθές να κυκλοφορήσει ένα σποτ για χρηματιζόμενη δημοσιογραφία στη χώρα επειδή παραλείφθηκε από τα κιτάπια της χρηματοδότησης των κρατικών διαφημίσεων ο δικός τους Βαξεβάνης. Ένα σποτάκι που στόχο του είχε για άλλη μια φορά τη φήμωση των ΜΜΕ με δημαγωγία στην κοινή γνώμη για τη «διεφθαρμένη» αντισυριζέϊκη δημοσιογραφία, με αντισημιτικό δηλητήριο αφού πίσω από την υποτιθέμενη δημοσιογραφική συνωμοσία βρισκόταν το κακό χρήμα που ελέγχεται από τους αιώνιους Εβραίους (δες τον «Μωυσή»).

Ο Παππάς λοιπόν ο εκκαθαριστής των ΜΜΕ από τους «διεφθαρμένους» αποκαλύφθηκε ότι είναι ένας ελεεινός εκβιαστής του κοινού ποινικού δικαίου, και καταγράφηκε να εκβιάζει τον Σάμπυ Μιωνή, έναν επιχειρηματία, από ειρωνεία της τύχης έναν εβραίο, για να δώσει ό,τι προαιρείται για να γλυτώσει από τα πυρά του ελεγχόμενου από το ΣΥΡΙΖΑ παρακράτους στη δικαιοσύνη με επικεφαλής τον Παπαγγελόπουλο. Ο Μιωνής είχε ανοιχτή την υπόθεση της δικαστικής διερεύνησης της εμπλοκής του στη λίστα Λαγκάρντ. Ήταν σαφές από τη συνομιλία ότι ο Παππάς μίλησε σαν εκφραστής μίας κυβέρνησης η οποία παρείχε δικαστική προστασία με το παρακράτος που είχε στη δικαιοσύνη με το οποίο οργάνωνε τις πολιτικές της εκκαθαρίσεις με μαφιόζικο τρόπο.

Μόλις βγήκε η υπόψη Παππά ο Τσίπρας έκανε συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων αλλά δεν τον διέγραψε από το κόμμα, ούτε κάλεσε τη δικαιοσύνη να διερευνήσει ποινικά την υπόθεση, ούτε παραιτήθηκε από την υπεράσπιση του Παπαγγελόπουλου που κατονομαζόταν σα συνεργαζόμενος και πρωταγωνιστής του μαφιόζικου συστήματος. Είπε απλά ότι ο Παππάς έκανε λάθος! Το λάθος του προφανώς ήταν που δεν πρόσεξε και τον μαγνητοφώνησαν.

Ενώ γίνονταν όλα αυτά, στην Αμερική η υπόθεση Novartis έφτασε στο τέλος της με ένα συμβιβασμό και βγήκε ένα πόρισμα που διαπίστωσε την πρακτική δωροδοκίας σε επαγγελματίες υγείας στην Ελλάδα, και όριζε την καταβολή προστίμων από την εταιρεία. Βασικός δικαστικός παράγοντας στη διερεύνηση της υπόθεσης στην Ελλάδα, είναι ένας άνθρωπος του ΣΥΡΙΖΑ, η προϊσταμένη της εισαγγελίας Διαφθοράς Τουλουπάκη, που παρόλο που ο ρόλος της στη σκευωρία αποκαλύφθηκε μένει στη θέση της, ενώ έπρεπε και αυτή να βανδίζει για τη φυλακή. Η Τουλουπάκη παραιτήθηκε τη μετάφραση των σχετικών εγγράφων και πρόβαλε με απίστευτο θράσος τον ισχυρισμό ότι ο συμβιβασμός απόδειξε τον χρηματισμό πολιτικών κυβερνητικών στελεχών, δηλαδή συνέχισε να επιμένει στη σκευωρία που έχει εντελώς αποκαλυφθεί και να καλύπτει το ποινικό σκάνδαλο, έχοντας η ίδια βαριές ποινικές ευθύνες για αυτή τη συγκάλυψη.

Σε ένα δημοκρατικό κράτος η πολιτική ηγεσία του κυβερνητικού κόμματος, έπρεπε να ζητήσει την άμεση ποινική διερεύνηση όλων των σκανδάλων που ήρθαν στο φως, να ζητήσει να σχηματιστούν δικογραφίες κατά Τσίπρα και Παππά, να τους περάσει από Προανακριτική, ενώ ο προϊστάμενος υπουργός Δικαιοσύνης έπρεπε να ζητήσει να κινηθούν όλες οι θεσμικές διαδικασίες για άμεσο πειθαρχικό έλεγχο της Τουλουπάκη και όλων των εμπλεκόμενων στο παρακράτος ΣΥΡΙΖΑ στη δικαιοσύνη. Ένα δημοκρατικό κράτος έπρεπε να έρθει σε άμεση σύγκρουση με τους δι-

εφθαρμένους γιατρούς, να ζητήσει όλα τα στοιχεία των ερευνών που αφορούν τους χρηματισμούς τους, να προωθήσει ποινικές διώξεις, να ζητήσει αποζημιώσεις.

Τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε. Το ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι στον ηγετικό του μηχανισμό και στην πολιτική του γραμμή ένα φασιστικό κόμμα πολλοί το ξέρουν πια. Εκείνο που λίγοι ξέρουν είναι ότι ο Μητσοτάκης κινείται δραστήρια προς τον εκφασισμό της ΝΔ, δηλαδή προς τη συριζοποίηση και βαθύτερα την κνιτοποίηση της. Οι εκκαθαρίσεις δε θα αργήσουν.

Για το Μητσοτάκη όταν βρέχει σκάνδαλα για το ΣΥΡΙΖΑ πέρα βρέχει, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ εξαπολύει επιθέσεις ενάντια σε στελέχη του για αναπόδεικτα σκάνδαλα, τους δείχνει τη δυσαρέσκεια του, τα βάζει στον πάγο, τα προωθεί για ανασηματισμό, και γενικά συμμορφώνεται με τις υποδείξεις. Όταν αποδεικνύεται ότι ο ίδιος ΣΥΡΙΖΑ που κάνει αντιπολίτευση μέσα από σκάνδαλα, είναι μια μηχανή μεθοδεύσεων και σκευωριών κατά πολιτικών αντιπάλων και αστών επιχειρηματιών που δεν δηλώνουν πίστη και αφοσίωση στην εξουσία του, ότι η κυβέρνηση του έδωσε απόλυτη προστασία στη διαφθορά στη δημοσι-οϋπαλληλία, γιατί μόνο μέσα από αυτή μπορούσε να στήσει το πραξικοπηματικό του κράτος, ο Μητσοτάκης κάνει τα στραβά μάτια. Ο Μητσοτάκης έγινε αρχηγός της ΝΔ γιατί πρόδωσε πολιτικά και τον πατέρα και την αδελφή του. Η βασική αποστολή του είναι να προδώσει ολοκληρωτικά συνεχίζοντας στο δρόμο του Καραμανλή και του Σαμαρά και να τερατοποιήσει το κόμμα του μετατρέποντας το από ένα κόμμα σε γενικές γραμμές φιλοευρωπαϊκό δημοκρατικό σε ένα στην κύρια πλευρά φιλορώσικο φασιστικό κόμμα.

Αυτό είναι το νόημα της γραμμής Μητσοτάκη, της γραμμής της «πολιτικής συνεννόησης» για τη διακυβέρνηση της χώρας με διεφθαρμένους σκευωρούς και δολοπλόκους, με πραξικοπηματίες και φασίστες. Τίποτα περίεργο. Μητσοτάκης, Τσίπρας, Κουτσούμπας έχουν το ίδιο πολιτικό αφεντικό και εξυπηρετούν δουλικά τα ίδια συμφέροντα και κάνουν ότι μπορούν για να παραδώσουν τη χώρα σαν αποικία στους νέους τσάρους.

Μόνο χάρη στους Μητσοτάκη, Καραμανλή και Σαμαρά οι γκέμπελς του ΣΥΡΙΖΑ μπορούν με το γνωστό απαράμιλλο θράσος τους να συνεχίζουν να μιλάνε για σκευωρίες εναντίον τους όταν βγήκαν οι δικές τους και μόνο αυτές στο άπλετο φως. Μόνο χάρη σε αυτούς το ψευτοΚΚΕ θα μπορούσε να συνεχίζει να καλύπτει το εισοδιστικό του απόσπασμα μέσα στη δυτικόφιλη αστική τάξη και γενικά στη Δύση, τον ΣΥΡΙΖΑ με το επιχείρημα ότι όπου υπάρχει κεφάλαιο υπάρχει διαφθορά. Η διαφθορά πραγματικά είναι σύμφυτη με το κεφάλαιο.

Όμως φασιστικές συκοφαντικές σκευωρίες εξόντωσης ολόκληρων πολιτικών τάσεων είναι δουλειές ενός ειδικού κεφάλαιου που είναι το πιο επιθετικό και το πιο επικίνδυνο για την κοινωνία και την εργατική τάξη, τόσο πολύ που εναντίον του οι πραγματικοί κομμουνιστές πραγματοποιούν τα πλατιά αντιφασιστικά δημοκρατικά μέτωπα. Οι ψεύτικοι κομμουνιστές κάνουν ακριβώς το αντίθετο. Πραγματοποιούν τα πιο πλατεία μέτωπα με κάθε φασισμό και κάθε πολιτική αντίδραση για να συντρίψουν ότι απομένει από τις παραπαίουσες αστικές δημοκρατίες.

Η εντυπωσιακή αποκάλυψη του παρακράτους ΣΥΡΙΖΑ σε μία έκταση που ξεπέρασε και την πιο προωθημένη φαντασία για μία κυβέρνηση που πρώτη φορά ανέλαβε την εξουσία και μπόρεσε να κυλίσει όλη τη χώρα στο βούρκο σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα από τη μια, και η χλιαρή υποδοχή έως ξέπλυμα από την άλλη που έκανε σε αυτή την αποκάλυψη το πολιτικό σύστημα, ιδιαίτερα η ηγεσία Μητσοτάκη, δείχνει ότι η χώρα έχει μπει σε τροχιά εκφασισμού. Οι δημοκράτες αντιφασίστες πρέπει να συσπειρωθούν και να παλέψουν για να μην περάσει μια νέα μακριά νύχτα στη χώρα μας και στον κόσμο ολόκληρο.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
TK 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

NEA ANATOLH

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Η ΚΟΣΚΟ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΚΑΘΕ ΕΡΓΟ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ, ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ, ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ, ΘΕΛΕΙ ΜΟΝΟ ΚΟΝΤΕΪΝΕΡ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη της βάζει πλάτες. Πρόθυμοι συνεργοί της στο σαμποτάζ το ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Πέντε χρόνια έχουν περάσει από τότε που η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ παρέδωσε το λιμάνι του Πειραιά στην Cosco. Αν θέλει κανείς να κάνει τον απολογισμό, θα φτιάξει έναν κατάλογο από έργα που ήταν η ΚΟΣΚΟ υποχρεωμένη να κάνει και δεν έχει κάνει σχεδόν κανένα από αυτά, οπότε έχει δυναμώσει την ανεργία στο λιμάνι, έχει καταπατήσει κάθε εργασιακή νομοθεσία φτιάχνοντας μια δικιά της κινέζικη κρατική γαλέρα, κατατρώει μεθοδικά τα εργασιακά δικαιώματα των παλιών εργαζομένων που έχουν μείνει στην προβλήτα Ι, και έχει μπει στο μικροσκόπιο για σοβαρά περιστατικά λαθρεμπορίου που εντοπίζονται από τους ευρωπαϊκούς οργανισμούς και καλύπτονται από το δουλικό στην Κίνα ελληνικό πολιτικό κόσμο.

Αποκαλύπτεται σήμερα ότι ο στρατηγικός στόχος της Cosco, του φασιστικού αυτού μονοπωλίου του κινέζικου κράτους όταν έκανε την απόβαση του στο λιμάνι του Πειραιά και πήρε τη διοίκηση του ΟΛΠ, δεν ήταν καμία ανάπτυξη του λιμανιού του Πειραιά, όπως εξαπατούσε τον κόσμο, καμία δημιουργία θέσεων εργασίας, καμία στρατηγική επένδυση για τον εκσυγχρονισμό υποδομών. Στόχος της ήταν να μετατρέψει όλο το λιμάνι σε έναν κλειστό αγωγό από τον οποίο θα μπορούν να διακινούνται τα κοντέινερ της για να κυκλοφορούν τα εμπορεύματα της Κίνας στην Ευρώπη και από αυτόν τον αγωγό να μην στάζει αν είναι δυνατό ούτε μια σταγόνα πλούτου στην Ελλάδα, πέρα από κάποιους φόρους (αμφίβολους ως προς την αυστηρότητα του ελέγχου τους από το ελληνικό κράτος) και από τις λίγες εκατοντάδες μεροκάματα για τη φορτοεκφόρτωση και γενικά τη διακίνηση των κοντέινερ μέσα στον κλειστό αγωγό. Όλα αυτά για να προωθήσει το κινέζικο ιμπεριαλιστικό νεοαποικιακό σχέδιο της για το «δρόμο του μεταξιού», τη δημιουργία ενός «ζωπικού χώρου» κυριαρχίας του κινέζικου ιμπεριαλισμού που περνάει μέσα από διάφορες χώρες, κυρίως του ασιατικού τρίτου κόσμου ή της Ευρώπης που βρίσκονται σε τροχιά ραγδαίας τριτοκοσμοποίησης όπως η Ελλάδα.

Στα σχέδια της αυτά η Cosco είχε πρόθυμους συνεργούς ήδη από τότε που έβαλε το πόδι της στο λιμάνι του Πειραιά, όταν πήρε τις προβλήτες II και III στο Πέραμα, τις ηγεσίες της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ καθώς και σύσσωμα από πάνω ως κάτω τα δύο ρωσόδουλα κόμματα ΣΥΡΙΖΑ, και ψευτοΚΚΕ και τη συμμορία της Χρυσής Αυγής. Όταν τελικά έκανε την εφόρμησή της για να πάρει τον ΟΛΠ, αξιοποίησε το γεγονός ότι βρέθηκε στην εξουσία η πιο δική της από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις, αυτή του ΣΥΡΙΖΑ, που έκανε ότι περνούσε και δεν περνούσε από το χέρι της, για να διευκολύνει την επέλασή της στο λιμάνι, και στη συνέχεια να εδραιώσει την κυριαρχία της.

Οι υποχρεώσεις για επενδύσεις που ανέλαβε η Cosco με τη σύμβαση παραχώρη-

σης στην κρουαζιέρα και στη Ζώνη, ήταν σε σύγκρουση με τα στρατηγικά σχέδια του κινέζικου ιμπεριαλισμού για το λιμάνι του Πειραιά. Η Κίνα δεν θέλει μια βιομηχανική Ελλάδα γιατί θα υποχρεώνεται να τη λογαριάζει και να πληρώνει για ότι της οφείλει και να σέβεται τους νόμους και τις συμφωνίες που έχει υπογράψει, όπως κάνει κανείς απέναντι σε μια χώρα που επειδή παράγει με σύγχρονους όρους έχει τη δυνατότητα να είναι πολιτικά ανεξάρτητη. Η από πάνω ως κάτω δουλική απέναντι στο ρωσοκινεζικό ιμπεριαλιστικό άξονα κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ διευκόλυνε την ΚΟΣΚΟ, δηλαδή το κινέζικο φασιστικό κράτος να ποδοπατήσει ό,τι είχε υπογράψει με το να μην προσδιορίζει η συμφωνία τον ακριβή τρόπο με τον οποίο θα εκτελούσε τα έργα που είχε υποχρεωτικά σύμφωνα με τη σύμβαση που είχε υπογράψει. Κυρίως η συμφωνία που παραχώρησε ο ΣΥΡΙΖΑ στην ΚΟΣΚΟ δεν έβαλε δεσμευτικές ποινικές ρήτρες, ακριβή χρονοδιαγράμματα και προδιαγραφές έργων, αλλά άφησε την ευχέρεια στον αγοραστή (!) να αποφασίσει το πότε και με ποιον τρόπο θα κάνει τις επενδύσεις που είχε αναλάβει στο λιμάνι. Το μόνο που προσδιορίστηκε στη σύμβαση ήταν μία γενική περιγραφή, τα ποσά που έπρεπε να επενδυθούν και οι τομείς δραστηριότητας του λιμανιού που έπρεπε να επενδυθούν.

Από αυτές τις επενδύσεις οι επενδύσεις στη Ζώνη και στην κρουαζιέρα είναι στρατηγικές για την ανάπτυξη του λιμανιού του Πειραιά αλλά και τη γενική ανάπτυξη της χώρας: Πρόκειται για την ανάπτυξη δύο επιπλέον θέσεων πρόσδεσης μεγάλης χωρητικότητας κρουαζιερόπλοιων στην Πειραική (επέκταση προβλήτας κρουαζιέρας), γιατί τέτοιου είδους είναι τα πλοία που θα κυριαρχήσουν στην κρουαζιέρα, και αν ο Πειραιάς δεν έχει τις υποδομές για να τα φιλοξενήσει θα χάσει την ανταγωνιστικότητα στα λιμάνια κρουαζιέρας, που σημαίνει ραγδαία πτώση της τουριστικής κίνησης για όλη τη χώρα και όλων των επιχειρήσεων που συνδέονται με το νησιωτικό τουρισμό.

Η δεύτερη και πιο σημαντι-

κή είναι ο εκσυγχρονισμός της Ζώνης του Πέραματος που σημαίνει αποκάλυψη κωδικών, κάμερες και πρόσβαση για και σαμποταριστικού συνδικάτου Μετάλλου ώστε να την πάρει για μια μερίδα γύρω η ΚΟΣΚΟ. Αυτή ανέλαβε σύμφωνα με τη σύμβαση να την αναβιώσει με σύγχρονες υποτιθέεται και μεγάλες δεξαμενές.

Και τις δύο αυτές επενδύσεις η ΚΟΣΚΟ τις σαμποτάρει και συνεχίζει να το κάνει με δύο βασικές μεθόδους:

α) η πρώτη μέθοδος ήταν να **επιβάλλει αυθαίρετα και κάποιες νέες επενδύσεις και όχι μόνο αυτές που προβλέπονταν στη σύμβαση, δηλαδή τις υποχρεωτικές, αλλά τις λεγόμενες πρόσθετες**. Και μετά είπε "Αν δεν μου εγκρίνετε τις πρόσθετες δεν θα κάνω τις υποχρεωτικές". Μια ανεξάρτητη χώρα και όχι μια αποικία θα είχε διώξει τους εκβιαστές και απατεώνες με τις κλωτσιές μόνο για αυτό το θράσος. Όμως η χώρα απάντησε, ότι "δυστυχώς αγαπητοί μας φίλοι η νομοθεσία ή οι τοπικές επιχειρήσεις δεν μου επιτρέπουν να σας εγκρίνω τις πρόσθετες επενδύσεις". Δηλαδή Η ΚΟΣΚΟ πήρε την απάντηση που ήθελε γιατί τις πρόσθετες τις πρόβαλε ακριβώς επειδή ήταν και αρκετά παράνομες και πολιτικά εχθρικές στον επιχειρηματικό κόσμο του Πειραιά, τόσο ώστε να απορριφθούν. Έτσι αυτή κέρδισε χρόνο, για την ακρίβεια χρόνια, και βρήκε πολιτικό πάτημα με πολύχρονες διαπραγματεύσεις επί διαπραγματεύσεων να μην κάνει τις υποχρεωτικές επενδύσεις. Αυτές τις πρακτικές βέβαια η Κόσσο μπόρεσε να τις ακολουθήσει σε ένα δουλικό πολιτικό σύστημα που ήταν πρόθυμο να της κάνει όλα τα χατίρια, και να την αφήνει να καταπατάει τις συμβατικές της υποχρεώσεις, και μάλιστα να τη βοηθάει σε αυτό, αφήνοντας την ανενόχλητη να μη βάζει ούτε πρόκα όσο οι συνήθεις γραφειοκρατικοί μηχανισμοί που κοσκινίζουν ατέρμονα κάθε επένδυση μέχρι τελικής ματαίωσης έπαιρναν το χρόνο τους για να αποφανθούν για τις πρόσθετες επενδύσεις. Εννοείται ότι τη μόνη επένδυση που ήθελε να την κάνει: τις προβλήτες και τους γερανούς φορτοεκφόρτωσης κοντέινερ την έκανε σε χρόνο μηδέν και η ελληνική γραφειοκρατία ήταν ο παγκόσμιος πρωταθλητής ταχύτητας.

β) η δεύτερη μέθοδος της ΚΟΣΚΟ για να μην εκτελεί τις συμβατικές της υποχρεώσεις δηλαδή τα υποχρεωτικά έργα είναι, όταν πια δεν μπορεί να κάνει άλλες καθυστερήσεις με την πρώτη μέθοδο, να κάνει όλες τις διαδικασίες τόσο παράτυπα και παράνομα και με τέτοια περιφρόνηση στην επιχειρηματική πρακτική, στο εθνικό δίκαιο

και στο στοιχειώδη σεβασμό του περιβάλλοντος, που εύκολα και προφανώς σταματάει κάθε εργασία το ΣΤΕ. Σε αυτή τη μέθοδο σαμποτάζ βρίσκεται τώρα το υποχρεωτικό έργο της ΚΟΣΚΟ να φτιάξει τις δυο προβλήτες της κρουαζιέρας.

Το σαμποτάζ στην κρουαζιέρα

Ξεκίνησε αυτό το σαμποτάζ με το να φορτώσει την κρουαζιέρα με διάφορα φαραωνικά σχέδια για ένα τεράστιο εμπορικό κέντρο (mall) μέσα στο λιμάνι το οποίο ξεσήκωσε όλους τους καταστηματαρχές του Πειραιά που περιμενούν τα κρουαζιερόπλοια για να κινήσουν. Έτσι ματαιώθηκε το εμπορικό κέντρο και η ΚΟΣΚΟ κέρδισε τρία-τέσσερα χρονάκια παράταση για τις υποχρεωτικές προβλήτες Στη συνέχεια αποφάσισε να προκηρύξει εργολαβικό διαγωνισμό για τις προβλήτες με αυθαίρετους όρους δικιάς της έμπνευσης που καταπατούσαν το ελληνικό δίκαιο των δημοσίων συμβάσεων. Αυτό προκάλεσε καθυστέρηση πολλών μηνών μέχρι το ΣΤΕ στο οποίο προσφύγανε οι θιγόμενοι εργολάβοι να βγάλει απόφαση υπέρ της ΚΟΣΚΟ, αποδεικνύοντας ότι αυτή είναι το κράτος, οπότε θα έχει το εργολάβο που εκείνη θέλει και κανέναν άλλο. Με το δικό της εργολάβο ξεκίνησε την κρουαζιέρα κακήν κακώς χωρίς να έχει πάρει έγκριση για τις περιβαλλοντικές μελέτες, που καθυστερεί γιατί δεν τις είχε έτοιμες νωρίς ενώ είχε άπλετο χρόνο, και ακολούθησε μια δική της πρωτοφανή μέθοδο να σκάψει και να καθαρίσει το βυθό για να φτιάξει τις προβλήτες, χωρίς να έχει προηγουμένως πάρει την έγκριση περιβαλλοντικών όρων των εργασιών από το κράτος!!! Η δική της μέθοδος ήταν η εξής: να παίρνει αναδεύοντας τα πενταβρώμικα κατακάθια του βυθού που σκάβει, δηλαδή τα μολυσμένα ιζήματα αιώνων διπλα στη Φρεατύδα, και να τα πετάει στη θάλασσα ανοιχτά της Σαλαμίνας (!!!), δηλαδή να μολύνει όλο το Σαρωνικό. Αυτή ήταν μια πολύ καλή συνθήκη για να αναλάβουν δράση ο ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ, το ΝΑΡ και οι άλλοι "αντικαπιταλιστές" που έχουν αναλάβει να βοηθήσαν την ΚΟΣΚΟ να μην κάνει τα έργα που δεν θέλει να κάνει, αντί να απαιτούν από αυτήν να τα κάνει με το σωστό τρόπο. Ο τρόπος αυτός υπάρχει αλλά έχει κόστος και συνίσταται στο να διαμορφώνονται τα ιζήματα του βυθού με μια πολύπλοκη χημική και μηχανική διαδικασία, και μόνο ένα μέρος να απομακρύνεται με ασφάλεια, έτσι ώστε τελικά να μην μολύνεται η θάλασσα. Έγινε προσφυγή λοιπόν στο ΣΤΕ από ένα συνηθισμένο "κίνημα κατοίκων" που χειραγωγεί κατάλληλα ο ΣΥΡΙΖΑ,

το ψευτοΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Νέο πάγωμα, για όλο το καλοκαίρι τουλάχιστον, όπως όλα δείχνουν. Τι θα έκανε ένα προοδευτικό κίνημα που θα ήθελε την ανάπτυξη του τουρισμού στον Πειραιά και σε όλη τη χώρα: Θα απέκλειε τη βλαβερή μέθοδο και θα υποχρέωνε την ΚΟΣΚΟ να ακολουθήσει τη σωστή. Όμως ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ ξέρουν καλά το μάθημα τους. Κάθε έργο, εκτός από αυτά που θέλουν τα νέα ρωσοκινέζικα αφεντικά και κάποια δυτικά φιλικά τους αφεντικά, πρέπει να ματαιώνεται.

Να σημειωθεί ότι το έργο αυτό είναι το μεγαλύτερο από αυτά που έχει αναλάβει η ΚΟΣΚΟ, και είναι κατά 95% χρηματοδοτούμενο από κεφάλαια ΕΣΠΑ μέσω της Περιφέρειας Αττικής, δηλαδή πληρώνει η Ευρώπη και όχι η Κίνα (!!!) Δεσμεύονται κάποια εκατομμύρια ευρώ ενώ το λιμάνι ρημάζει! Αυτή είναι η απόδειξη ότι η Κίνα δεν θέλει κανένα έργο που να αναπτύσσει την Ελλάδα και να προσφέρει ένα ανθρωπινό επίπεδο ζωής στον εργαζόμενο λαό της.

Το σαμποτάζ στη Ζώνη

Στην περίπτωση της Ζώνης, η ΚΟΣΚΟ ακολούθησε κυρίως την πρώτη μέθοδο σαμποτάζ και ζορίστηκε γιατί ήταν από τα έργα που είχε δεσμευτεί να δώσει προτεραιότητα και εκεί την παρακολουθεί ένα κομμάτι της ντόπιας αστικής τάξης που κάνει επισκευαστικές και μικρού μεγέθους ναυπηγικές εργασίες. Μετά τις πανηγυρικές διακηρύξεις για μια πελώρια δεξαμενή που θα έφερνε η ΚΟΣΚΟ από την Κίνα, έφερε καθυστερημένα μία μεσαίου μεγέθους και **μεταχειρισμένη δεξαμενή**, η οποία γρήγορα χάλασε (!) και σήμερα υπολείπεται. Καμία κυβέρνηση και καμία κοινοβουλευτική αντιπολίτευση δεν της ζήτησε το λόγο, ούτε καν για τη χαλασμένη και υπερκοστολογημένη δεξαμενή. Την άφησαν αυθαίρετα να διαγράψει το αντίστοιχο ποσό από το λογαριασμό των υποχρεωτικών της επενδύσεων για τη Ζώνη. Όσο για την τεράστια των 500.000 τόνων που είχε δεσμευτεί να φέρει ή την μικρότερη των 200.000 που έπρεπε υποχρεωτικά να φέρει και δεν έφερε καμιά από τις δυο, επίσης καμία κυβέρνηση και καμία κοινοβουλευτική αντιπολίτευση δεν της ζητάει το λόγο για τις μεθοδεύσεις που έκανε για να το πετύχει.

Για να μη φέρει ποτέ δεύτερη δεξαμενή ακολούθησε δύο δρόμους: Ο ένας ήταν να προτείνει διαρκώς μία ακατάλληλη χωροθέτηση για μία δεξαμενή κατάλληλα πελωρίων διαστάσεων ώστε να μη χωράει πουθενά στο Πέραμα. Ο δεύτερος

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΑΝΟΧΥΡΩΤΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΩΝΟΪΟ

Μπορεί το διακομματικό καθεστώς να πανηγυρίζει για την πολιτική του απέναντι στη νόσο του covid-19 όμως υπάρχει ένας δείκτης που υποδηλώνει πόσο καλά μια κυβέρνηση έχει προετοιμάσει τον πληθυσμό για να αντιμετωπίσει την κρίση. Αυτός είναι πολύ χαμηλός. Αυτό το μέγεθος μας το έδωσε μια πρόσφατη δημοσκοπήση της Pulse RC. Σύμφωνα με τη δημοσκοπήση ένας στους τρεις (33%) πιστεύει πως ο ιός χρησιμοποιείται αδικαιολόγητα για τον εκφοβισμό της κοινής γνώμης, για την επιβολή αναγκαστικού εμβολίου (33%) και σε βάρος των προσωπικών δεδομένων των πολιτών (35%), ενώ μόνο το 37% ακολουθεί την επίσημη επιστημονική εκδοχή που λέει ότι ο ιός δημιουργήθηκε τυχαία στη φύση. Το 52% θεωρεί ότι είναι ανθρώπινο δημιούργημα και ένα μεγάλο μέρος αυτής της κατηγορίας (30% επί του συνόλου) πιστεύει πως δημιουργήθηκε για κάποιο σκοπό, π.χ. για τη διενέργεια ενός μυστικού πειράματος ενδεχόμενα για τον έλεγχο του πληθυσμού (<https://www.kathimerini.gr/1082628/article/epikairothta/ellada/dhmoskopshsh-ths-pulse-rc-gia-thn-k-oi-misoi-pisteyoyn-oti-o-ios-kataskeyasthke>) ενώ ένα 11% δηλώνει ότι δε γνωρίζει. Αν και πολλές απ' αυτές τις απόψεις δεν είναι ακόμα πλει-

οψηφικές, ωστόσο το πεδίο αβεβαιότητας αγγίζει το 50% (απαντήσεις του στυλ «μάλλον ναι, μάλλον όχι»), κάτι που υποδηλώνει ότι ένα πολύ μεγάλο τμήμα του κοινού είναι ανοιχτό στην παραπληροφόρηση.

Από δω γίνεται φανερό πως η συνολική πολιτική και ιδεολογική ηγεσία της χώρας, που περιλαμβάνει κυβέρνηση και αντιπολίτευση, είτε διέσπειρε τέτοιου είδους απόψεις στον πληθυσμό είτε τις άφησε να διαδίδονται χωρίς να μπει στον κόπο να τις αναιρέσει. Πρόκειται για την ίδια πολιτική ηγεσία που αρνιόταν ότι μπορεί κάποιος να κολλήσει την ασθένεια μέσω της «θείας κοινωνίας» και μάλιστα στελέχωσε το ιατρικό της επιτελείο με άτομα που προπαγάνδιζαν τέτοιες ανοησίες. Πρόκειται για την ίδια ηγεσία που επέμενε για μήνες ότι η χρήση της μάσκας όχι μόνο δε βοηθάει στην προστασία του πληθυσμού αλλά κάνει και κακό, που αρνιόταν τη διενέργεια μαζικών τεστ με το πρόσχημα της διασφάλισης των προσωπικών δεδομένων των πολιτών και που δε φρόντισε να ενισχύσει με επιπλέον ΜΕΘ το σύστημα υγείας. Έτσι σήμερα η επαγρύπνηση του κόσμου απέναντι στον ιό έχει χαλαρώσει επικίνδυνα, ενώ πολύς κόσμος θεωρεί ψεύτικη την ύπαρξη του ιού και είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμα και

τα ελάχιστα επιβεβλημένα από το κράτος υποχρεωτικά μέτρα προστασίας στις περισσότερες περιπτώσεις δεν εφαρμόζονται.

Έτσι δημιουργούνται από το ίδιο καθεστώς οι όροι για μια δεύτερη έξαρση της αρρώστιας, ιδιαίτερα μέσα στους τουριστικούς μήνες με την αθρόα προσέλευση ξένων τουριστών, και την επιβολή ενός ακόμα πιο καταστροφικού από το προηγούμενο οριζόντιου lockdown. Οι επικεφαλής αυτής της εγκατάλειψης των μαζών στις χειρότερες αυταπάτες είναι οι ψευτοαριστεροί υποστηρικτές του συνωστισμού της νεολαίας στις πλατείες που μαζί με τους ακροδεξιούς συνομωσιολόγους ομοιόεδατες τους που δρουν πλάι-πλάι για λογαριασμό ενός κρατικού μηχανισμού ο οποίος αυτό που ξέρει πιο καλά είναι να βάλει στη γυάλα για ακόμα μία φορά τη χώρα ολόκληρη και να την αποτελειώσει.

Η ΟΑΚΚΕ επιμένει όσο ποτέ προηγούμενα ότι είναι υπόθεση των μαζών να αμυνθούν στην επιδημία που μπορεί να εκτιναχθεί από τη μια στιγμή στην άλλη για τους εξής λόγους:

1ον γιατί πρακτικά κανείς σχεδόν δεν κρατάει μέτρα άμυνας στους συνωστισμούς και δεν τους αποφεύγει, δηλαδή μάσκες και αποστάσεις.

2ον γιατί κάτω από τις συνθήκες της μαζικής μη προφύλαξης και επειδή δεν υπάρχει παρά σχεδόν μηδενική ανοσία αγέλης στη χώρα μας ο ιός μπορεί να μεταδοθεί εκρηκτικά επειδή οι ελάχιστοι ή ο ένας που θα μολυνθεί μπορεί να γίνουν εκατοντάδες αφού από τη φύση της αρρώστιας ο χρόνος της εμφάνισης των συμπτωμάτων είναι μεγάλος.

3ον γιατί έρχονται τουρίστες από πιο μολυσμένες χώρες που επίσης επιστρέφουν σε φάση έξαρσης και οι οποίοι σε ένα τέτοιο περιβάλλον μη προφύλαξης θα επιταχύνουν την πρωτογενή μόλυνση και στη συνέχεια τη διάδοση.

Γι αυτό η ΟΑΚΚΕ καλεί το λαό τους υποστηρικτές και τους συντρόφους της να παίρνουν όσο μπορούν ατομικά μέτρα προστασίας, ιδιαίτερα καλεί να παίρνουν αυτά τα μέτρα οι άνθρωποι που είναι οι πιο ευαίσθητοι μετά από μια μόλυνση. Ατομική προστασία, αφού κανείς δεν φοράει χειρουργική μάσκα, σημαίνει μάσκα N95 όπου υπάρχει υποχρεωτική κοντινή επαφή. Αυτή η μάσκα είναι πιο ακριβή αλλά μπορεί να ξαναχρησιμοποιείται αν κανείς την βάζει στο φούρνο και τη θερμαίνει για μια ώρα στους 70 βαθμούς. Οι ίδιες ευαίσθητες κατηγορίες πρέπει να φρο-

ντίζουν οι άνθρωποι με τους οποίους συναναστρέφονται και οι οποίοι κυκλοφορούν έξω χωρίς καμία προφύλαξη να φορνανε χειρουργικές μάσκες όταν έρχονται σε επαφή μαζί τους σε κλειστούς χώρους. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να κρατάνε σχολαστικά τις αποστάσεις.

Ο καθένας πρέπει να έχει στο μυαλό του ότι έχει να κάνει με ένα εγκληματικό πολιτικό καθεστώς που δεν νοιάζεται καθόλου αν θα ζήσει ή θα πεθάνει. Έτσι ο καθένας μόνος του και ταυτόχρονα όσο μπορεί συλλογικά στον κύκλο του στη δουλειά τους και πάνω απ όλα στη γενική πολιτική του δράση πρέπει να προπαγανδίζει την ανάγκη της συνέχισης του αγώνα ενάντια στην επιδημία και κυρίως ενάντια σε αυτούς που συνειδητά εμποδίζουν την άμυνα εναντίον της για να καταστρέψουν όπως πάντα την οικονομική-παραγωγική και από εκεί την πολιτική επιβίωση του λαού και της χώρας, που πραγματικά λόγω των πάντα λίγων κρεβατιών εντατικής μόνο με πάρα πολλούς νεκρούς θα γλυτώσει ένα γενικευμένο lock Down που αν ξαναγίνει θα την καταστρέψει για πολλά χρόνια και σε βάθος.

Η ΚΟΣΚΟ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΚΑΘΕ ΕΡΓΟ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ, ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΚΡΟΥΑΖΙΕΡΑ, ΚΛΕΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΝΗ, ΘΕΛΕΙ ΜΟΝΟ ΚΟΝΤΕΪΝΕΡ

Συνέχεια από τη σελ. 3

και βασικότερος ήταν να απαιτήσει άδεια ναυπηγείου στη Ζώνη, δηλαδή μια δικιά της έμπνευσης πρόσθετη επένδυση εκβιάζοντας ότι αλλιώς δεν θα κάνει τις υποχρεωτικές επενδύσεις που ήταν κυρίως οι μεγάλες και λειτουργούσες δεξαμενές, αλλά και άλλα χερσαία έργα υποδομής στην Επισκευαστική Ζώνη. Η ΚΟΣΚΟ ήξερε ότι απαγορευόταν αυτό που ζήτησε, αλλά όπως και με τις προβλήτες το ζήτησε σαν πρόσχημα για να μην κάνει αυτά που ήταν υποχρεωμένη να κάνει. Σύμφωνα λοιπόν με το δίκαιο της ΚΟΣΚΟ, δηλαδή του κινέζικου κράτους, που υπερισχύει του ελληνικού δικαίου και κάθε διακρατικής σύμβασης Ελλάδας Κίνας, η ΚΟΣΚΟ αποφάσισε ότι η επένδυση των δεξαμενών δεν θα της απέδιδε τα αναμενόμενα, οπότε έπρεπε να της δο-

θεί και άδεια ναυπηγείου στη Ζώνη, κάτι που η ΚΟΣΚΟ θυμήθηκε ξαφνικά αρκετά χρόνια αφού υπέγραψε τη σύμβαση και αφού αρνιόταν να φέρει τις δεξαμενές στη Ζώνη. Το ελληνικό κράτος έπρεπε να της πει: "δεν προβλέπεται στη σύμβαση ναυπηγείο δικό σου, στη σύμβαση προβλέπεται να κάνεις υποδομές για τις επιχειρήσεις που κάνουν επισκευές ήδη στη Ζώνη". Κι όμως μπήκε σε διαπραγμάτευση αυτός ο ανεπίτρεπτος εκβιασμός και η αντισυμβατική απαίτησή της και η ελληνική διοίκηση εξέτασε το αίτημα για νέο ναυπηγείο. Και όπως ανέμενε η ΚΟΣΚΟ το απέρριψε για λόγους που αφορούν την περιβαλλοντική όχληση και όχι την εφαρμογή της σύμβασης, και μπήκαν όλα σε αναμονή μέχρι να βγει η απόφαση του ΣΤΕ στην προσφυγή της Κόσκο. Το ΣΤΕ που σπάνια αφήνει χορτάρι να φυτρώσει στη χώρα αυτή δι-

καίωσε ξανά την ΚΟΣΚΟ γιατί η ΚΟΣΚΟ πρέπει να έχει τη δυνατότητα να κάνει τα πάντα, και να επιλέγει τι θα κάνει και τι δεν θα κάνει.

Η κυβέρνηση όμως βρέθηκε κάτω από την πίεση των εργολάβων του Πειράματος που ξεσηκώθηκαν, διαμαρτυρούμενοι ότι η ΚΟΣΚΟ θα τους πάρει τις δουλειές αν φτιάξει ναυπηγείο, (προφανώς δεν έχουν την αντίληψη ότι η ΚΟΣΚΟ δεν θέλει κανένα ναυπηγείο, αλλά φάχνει μόνο πατήματα για να μην κάνει τις δεξαμενές που η Ζώνη και εκείνοι χρειάζονται). Ο υπουργός Ναυτιλίας δήλωσε ότι η ΚΟΣΚΟ δεν μπορεί να κάνει ναυπηγείο γιατί χρειάζεται τροποποίηση της σύμβασης παραχώρησης που σημαίνει νομοθετική έγκριση από τη Βουλή!!! Ομολόγησε επίσης ότι η ΚΟΣΚΟ δεν έχει βάλει ευρώ στη Ζώνη πέρα από την πρώτη δεξαμενή. Αυτό που ξέχασε

ο υπουργός και η κυβέρνηση Μητσοτάκη ήταν να καταγγείλει την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που άφησε την Κόσκο να κλυσιεργεί χρόνια με το ναυπηγείο, ότι διαπραγματευόταν μαζί της και ότι έβαλε τις υπηρεσίες του κράτους να ελέγξουν το αίτημα, όταν για να γίνει το ναυπηγείο χρειαζόταν να αλλάξει η ίδια η σύμβαση!!! Έτσι άφησε την ΚΟΣΚΟ να καθυστερήσει χρόνια και τη Ζώνη να σαπίζει. Έτσι θα κάνει και η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Θα αφήσει την Κόσκο να τα κάνει όλα με το δικό της χρόνο και το δικό της τρόπο, και να βρει άλλα τόσα προσχήματα για να μην φέρει τη δεύτερη δεξαμενή και να μην κάνει ποτέ τις δυο προβλήτες για τα κρουαζιερόπλοια.

Στο μεταξύ κάθε τόσο η Κόσκο επαναφέρει την πρόταση για μία επιπλέον προβλήτα κοντέϊνερ που τρώει ένα κομμάτι της Ναυπηγοεπισκευαστικής

Ζώνης στη Δραπετσώνα, χωρίς κανένα να της ξεκαθαρίζει ότι αυτό δεν πρόκειται να γίνει, ή σε κάθε περίπτωση ότι δεν θα της δώσει καμία άδεια να κάνει κι άλλα κοντέϊνερ αν δεν τελειώσει με τις επενδύσεις στη Ζώνη και με την κρουαζιέρα.

Οι μόνοι που μπορούν να αντιδράσουν αποφασιστικά σε αυτή την αισχρή γενική στήριξη της ελληνικής αστικής τάξης στο κινέζικο νεοαποικιακό κεφάλαιο είναι οι ίδιοι εργαζόμενοι και οι άνεργοι στον Πειραιά και σε όλη την Ελλάδα αρκεί να οργανωθούν ανεξάρτητα από τα πολιτικά και συνδικαλιστικά όργανα των ψεύτικων φίλων τους.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΦΛΟΪΝΤ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ ΤΟΥ

Ο βασιανιστικός θάνατος του 46χρονου Τζορτζ Φλόιντ κάτω από το γόνατο του ρατσιστή αστυνομικού Σόβιν και των συνεργών συναδέλφων του ήταν η αφορμή για να ξεσπάσει όχι μόνο η οργή της μεγάλης μάζας των αφροαμερικανών ενάντια στην ιδιαίτερα βίβανση και άδικη αντιμετώπισή τους από την αστυνομική και δικαστική εξουσία, αλλά να σαρώσει όλη την Αμερική ένα πρωτοφανές στη μαζικότητά του γενικότερο δημοκρατικό αντιφασιστικό κίνημα.

Η διαφορά αυτού εδώ του κινήματος από τα προηγούμενα μεγάλα αντιρατσιστικά κινήματα είναι ότι τώρα δίπλα στους αφροαμερικανούς και μαζί τους στις διαδηλώσεις είναι οι λευκοί δημοκράτες που συμμετέχουν σε αυτό σε μια πρωτοφανή κλίμακα. Έτσι μπαίνει σε νέα κλίμακα και το ζήτημα της εμφάνισης του αντιρατσιστικού αγώνα όπου δεν μπαίνει πια να κατακτηθεί μόνο το τυπικό δικαίωμα στην ισότητα, όπως γινόταν στις δεκαετίες του 1950 και 1960 αλλά να χτυπηθεί στην πράξη και σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής, δηλαδή στο πολιτικό, οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο η άνιση και γεμάτη προκαταλήψεις αντιμετώπιση ειδικά της μαύρης φτωχολογιάς, που υφίσταται μια επιπλέον καταπίεση σε μια κοινωνία τόσο πελώριας ταξικής ανισότητας και τόσο δουλεμένα αντιπρολεταριακή όσο είναι η αμερικανική. Αυτό δεν γίνεται με έναν ωμό και άμεσο τρόπο δηλαδή με νομική στέρηση δικαιωμάτων αλλά έμμεσα καθώς για ιστορικούς πολιτικούς και πολιτιστικούς λόγους οι φτωχοί μαύροι πέφτουν πολύ πιο εύκολα αναλογικά με τους άλλους φτωχούς στο κοινωνικό περιθώριο και στην κατάσταση του λούμπεν. Έτσι η ταξική και κρατική βία εναντίον τους, ιδίως η αστυνομική και η δικαστική κρύβονται πίσω από την πάλη ενάντια στο λούμπεν, (το οποίο σημειωτέον στην πραγματικά εγκληματική πλευρά του πάνω απ' όλους καταπιέζει τον ίδιο το φτωχό αφροαμερικανικό πληθυσμό μέσα στα γκέτο του), για να ξεσπάσουν ενάντια σε όλο τον αφροαμερικανικό πληθυσμό, ακόμα και στα μεσοπατώματα του, ενώ σηκώνουν υποκριτικά τη σημαία της φυλετικής ουδετερότητας.

Για το ότι η αστυνομική και δικαστική καταπίεση ειδικά της μαύρης φτωχολογιάς είναι ένα γενικευμένο φαινόμενο μιλάνε όχι μόνο τα στατιστικά στοιχεία της γενικής αστυνομικής βίας αλλά η ίδια η απάθεια με την οποία οι δολοφόνοι του Τζορτζ Φλόιντ – που κατηγορήθηκε απλά για επίδειξη πλαστού νομίσματος – αντιμετώπισαν τις διαμαρτυρίες του θύματος αλλά και των αυτοπτών μαρτύρων που θέλησαν να σταματήσουν το μαρτύριό του, η ρουτινιακή, γραφειοκρατικού τύπου αδιαφορία τους ακόμα και μπροστά στο γεγονός ότι η δολοφονία που διέπρατταν καταγραφόταν σε βίντεο. Στην πραγματικότητα ένα δίχτυ προστασίας έχει στηθεί για τους αστυνομικούς που βαιοπραγούν γενικά σε πολίτες με τους εισαγγελείς να μην τους φέρνουν στη δικαιοσύνη και όταν το κάνουν το ανώτατο δικαστήριο να ζητά ως προϋπόθεση για την τιμωρία τους «εμπεριστατωμένες αποδείξεις» ενοχής, δηλ. να υπάρχει προηγούμενο καταδικαστικής απόφασης για παρόμοια υπόθεση. Το χειρότερο είναι ότι οι παραβάτες αστυνομικοί έχουν πίσω τους πανίσχυρες συνδικαλιστικές συμμορίες που τους προστατεύουν από τις καταγγελίες των θυμάτων. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Μινεσότα, όπου δολοφονήθηκε ο Τζορτζ Φλόιντ, επικεφαλής της ένωσης αστυνομικών που έλυνε και έδενε ήταν κάποιος Μπομπ Κρολ, γνωστός για το συνήθειό του να βάζει στο αρχείο και μάλιστα να καμαρώνει για τις καταγγελίες αστυνομικής βίας που γίνονταν εναντίον του ίδιου και των συναδέλφων του και να επαναφέρει τους αποταγμένους αστυνομικούς στη θέση τους ανεξάρτητα από το αδίκημα που διέπραξαν (New York Times, 30/5). Ο αστυνομικός αυτός ήταν θερμός υποστηρικτής του Τραμπ και ο ίδιος έγινε μόνιμος πρόεδρος του συνδικάτου και προστάτης κάθε τραμπούκου αστυνομικού παρόλο που είχε 20 καταγγελίες στην πλάτη του από πολίτες για κακομεταχείριση. Ο ίδιος αυτός προστάτης των δολοφόνων

είναι ακόμα στη θέση του και είχε τις πολιτικές πλάτες και το θράσος να βγει προχθές και να καταγγείλει το κίνημα που τον καταγγέλλει ότι είναι τρομοκρατικό. Επίσης μόνο χάρη στο μαζικό παναμερικανικό κίνημα και την παγκόσμια κατακραυγή που ακλούθησε τη δολοφονία αντικαταστάθηκε ο τοπικός εισαγγελέας που απύθηνε την πρώτη ασήμαντη κατηγορία για φόνο εξ' αμελείας που μετατράπηκε σε αυστηρότερη μόνο για τον Σόβιν, ενώ επίσης αρχικά δεν απαγγέθηκαν κατηγορίες στους άλλους 3 αστυνομικούς.

Γι αυτό όλη η δημοκρατική Αμερική και όλος ο δημοκρατικός πλανήτης εξοργίστηκε. Γι αυτό έχει τόση απήχηση, τόση συμμετοχή και τόση διάρκεια αυτό το κίνημα. Οι σφυγμομετρήσεις της κοινής γνώμης λένε ότι το 70% του πληθυσμού αναγνωρίζει ότι υπάρχει ένα πραγματικό πρόβλημα ρατσισμού στη στάση της αστυνομίας απέναντι στους αφροαμερικανούς, αλλά και ένα γενικότερο πρόβλημα αστυνομικής βίας απέναντι στους πολίτες.

Αυτή η διάθεση των μαζών και ο συγκλονισμός τους από το μαζικό και πια στη συντριπτικά κύρια πλευρά ειρηνικό αντιρατσιστικό κίνημα έφερε για πρώτη φορά ένα πολύ μεγάλο πολιτικό αποτέλεσμα: τον πολιτικό κλονισμό της φασιστικής προεδρίας Τραμπ. Οι δημοκράτες στις ΗΠΑ δεν θεωρούν ουσιαστικά άσχετο το στραγγαλισμό ενός αλυσσοδεμένου κρατούμενου με την πολιτική ατμόσφαιρα που δημιούργησε η προεδρία Τραμπ. Οι εμπρηστικές δηλώσεις υποστήριξης του Τραμπ σε κάθε λευκό αλήτικο, ακροδεξιό στοιχείο (ρατσιστές στο Σάρλοτσβιλ, κίνημα ενάντια στο lockdown κτλ.) και η σταθερή υποστήριξη του στην αστυνομική βία, που φάνηκε καθαρά τόσο κραυγαλέα τώρα πάνω στις πελώριες διαδηλώσεις, είχαν οδηγήσει στη γενική αναθάρρηση των λευκών ρατσιστών πόσο μάλλον αυτών μέσα στην αστυνομία. Δεν είναι τυχαία βέβαια η υποστήριξη του Τραμπ στο πραγματικό παγκόσμιο κέντρο του λευκού ρατσισμού που είναι η πουτινική Ρωσία.

Αυτό το κίνημα έγινε τελικά τόσο πλατύ και αγαπητό στο λαό επειδή μπόρεσε και διαφύλαξε τον ειρηνικό, διαφωτιστικό και παλλαϊκό χαρακτήρα του. Έτσι έχει αρχίζει να αλλάζει νοοτροπίες χρόνων ως προς το ρατσιστικό φαινόμενο, ενώ, το σημαντικότερο, έχει αρχίσει να έχει ραγδαίες πολιτικές επιπτώσεις που οπωσδήποτε θα επηρεάσουν τις κρίσιμες επερχόμενες προεδρικές εκλογές του Νοέμβρη, που είναι κατά τη γνώμη μας οι πιο σημαντικές στη μεταπολεμική ιστορία των ΗΠΑ γιατί θα κρίνουν τη συντόμευση ή την απομάκρυνση του χρόνου έκρηξης ενός παγκόσμιου πολέμου από το νεοχιτλερικό Αξονα Ρωσίας- Κίνας. Είναι η πρώτη φορά από τη μέρα που εκλέχτηκε πρόεδρος της κατερχόμενης αμερικανικής υπερδύναμης αυτός ο αποκρουστικός πουτινόφιλος, τραμπούκος, ψεύτης, και προβοκάτορας που δέχεται ακριβώς χάρη σε αυτό το κίνημα το ένα μετά το άλλο χτυπήματα από ηγετικά στελέχη του κόμματός του και κυρίως από το στρατό του οποίου υποτίθεται ότι ηγείται. Πίσω από αυτά τα φαινόμενα βρίσκεται η -εξαιτίας αυτής της δολοφονίας και του κινήματος που πυροδότησε- μεγάλη απώλειά στήριξης του στον αμερικανικό λαό, ιδιαίτερα σε έναν ταλαντευόμενο συντηρητικό κόσμο που μπορεί να είχε δεχτεί ως τώρα την εθνικιστική-απομονωτιστική στη μορφή γραμμή του στην οικονομία καθώς και τη γενική του εσωτερική πλατφόρμα του «νόμου και της τάξης», αλλά δεν είναι διατεθειμένος να τον ακολουθήσει στη φιλορατσιστική και εμφολιοπολεμική του γραμμή.

Έτσι έγινε και ένας πρώην πρόεδρος του ρεπουμπλικανικού κόμματος (ο Μπους), ένας πρώην υποψήφιος πρόεδρος (ο Ρόμνεϊ, που σημειωτέον διαδήλωσε μαζί με ένα τμήμα των ευαγγελιστών κατά του λευκού ρατσισμού), ένας πρώην υπουργός άμυνας (Πάουελ) και ο προηγούμενος υπουργός του άμυνας (ο Μάτις) τον κατήγγειλαν σαν διχαστή του λαού, ενώ μια σειρά εν ενεργεία ηγετικά στελέχη (με πρώτο τον β' στην ιεραρχία της γερουσίας (Θουν) έκφρασαν ανοιχτά τη

διαφωνία τους με τη στάση του Τραμπ ενάντια σε ένα 75χρονο θύμα της αστυνομικής βίας. Το χειρότερο γι αυτόν είναι ότι οι περισσότεροι κομματικοί βουλευτές αναγνωρίζουν πια ότι πρέπει να παρθούν μέτρα για τον έλεγχο της αστυνομικής αυθαιρεσίας και βίας, ενώ πολλοί ρεπουμπλικάνοι γερουσιαστές δεν φοβούνται να αντιπαρατεθούν στην άρνηση του Τραμπ να δεχτεί το αίτημα των διαδηλωτών να πάψει ο αμερικανικός στρατός να διατηρεί σαν ονόματα εγκαταστάσεων, στρατοπέδων του κλπ τα ονόματα των στρατηγών του δουλοκτητικού Νότου στον αμερικανικό εμφύλιο. Ως τώρα οι ρεπουμπλικάνοι βουλευτές δεν τόλμαγαν να αντιπαρατεθούν σε τίποτα στον τραμπούκο πρόεδρό τους γιατί αυτός έστρεφε εναντίον όποιου αποτολμούσε κάτι τέτοιο την ισχυρή αριθμητικά δεξιά ψηφοφορική μερίδα του κόμματός του εναντίον του και έτσι αυτός έχανε κάθε δυνατότητα να επανεκλεγεί στην πολιτεία του.

Όμως το χειρότερο πλήγμα για ένα φασίστα είναι η απώλεια της ισχύος του και μάλιστα η απώλεια της στρατιωτικής του ισχύος. Αυτό έγινε με την πρακτικά ανοιχτή άρνηση του στρατού να εμπλακεί στη διαδικασία καταστολής του αντιρατσιστικού κινήματος στο όνομα της αντιμετώπισης των βίαιων επεισοδίων στις πρώτες ημέρες του κινήματος. Έχει συμβεί δυο φορές στη σύγχρονη αμερικανική ιστορία να έχει διατάξει ένας πρόεδρος τον αμερικανικό στρατό να επέμβει για την καταστολή ενός κινήματος που ασκεί βία, και αυτός έχει επέμβει και τις δύο. Την πρώτη φορά ήταν το 1957 ενάντια στη βία των λευκών ρατσιστών του Νότου που ήθελαν τη συνέχιση του αμερικανικού apartheid. Τη δεύτερη φορά ήταν όταν οι εξεγερμένοι μαύροι έχασαν τον έλεγχο του κινήματος τους από το λούμπεν του πλιάτσικου και των εμπρηστών στο Λος Αντζελες το 1992. Όμως πρώτη φορά διάταξε ένας πρόεδρος το στρατό να καταστείλει ένα κίνημα που στη συντριπτική του πλειοψηφία ήταν πανεθνικό και συντριπτικά ειρηνικό. Έτσι τώρα ο στρατός, αυτός δηλαδή που έχει κάνει του κόσμου τα εγκλήματα στο εξωτερικό επεμβαίνοντας εκεί που δεν τον ήθελε κανείς, αρνήθηκε να εκτελέσει την εντολή του προέδρου του να επέμβει ενάντια σε ένα τόσο μαζικό και δημοφιλές κίνημα θεωρώντας κάτι τέτοιο αντισυνταγματικό. Μάλιστα ανέλαβε ο ίδιος ο υπουργός άμυνας Εσπέρ, που ο Τραμπ είχε διορίσει σε αντικατάσταση του Μάτις (ο οποίος είχε αποπεμφθεί γιατί είχε διαφωνήσει ανοιχτά με τη φιλορώσικη διεθνή γραμμή του Τραμπ), να προβάλει την ανοιχτή άρνηση στον πρόεδρο για να μην ποδοπατηθούν και οι δυο από μια στρατιωτική στάση, επειδή παραβιάζουν το σύνταγμα. Είναι χαρακτηριστική της στάσης του στρατού, το γεγονός ότι ο ίδιος ο αρχηγός του γενικού επιτελείου των ΗΠΑ ο Μαρκ Μίλεν έκανε την αυτοκριτική του για το ότι εμφανίστηκε στο πλευρό του Τραμπ (στη γνωστή φωτογραφία του τελευταίου με τη βίβλο μπροστά από μια εκκλησία) αφού είχε διώξει προηγούμενα με δακρυγόνα τους ειρηνικούς διαδηλωτές από την περιοχή. Ο Μίλεν κατήγγειλε έμμεσα πλην σαφώς τον πρόεδρο ότι τον παγίδευσε κρύβοντας του ότι προηγούμενα είχε εκκαθαρίσει την περιοχή. Τέλος ακόμα και από το εσωτερικό της ίδιας της αστυνομίας, που φρόντισε να την εξαχρειώσει σε μοναδικό ύψος μέσα στα 3,5 χρόνια της προεδρίας του, άρχισαν να έρχονται πολιτικά και ιδεολογικά χτυπήματα στον αστυνομικό ρατσισμό και στον ίδιο τον προστάτη τους πρόεδρο όταν κάποιες από τις αστυνομικές δυνάμεις επιφορτισμένες να αντιμετωπίσουν τις διαδηλώσεις άφησαν κάτω τα γκλομπ τους και γονάτισαν στο έδαφος προς τιμή του νεκρού και του μεγαλειώδους κινήματος που τον υποστηρίζει.

Το πλατύ κίνημα των Black Lives Matter και η σοσιαλφασιστική ηγετική ομάδα Movement for Black Lives που το χειραγωγεί πολιτικά.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΦΛΟΪΝΤ

Συνέχεια από τη σελ. 5

Αυτές οι μεγάλες πολιτικές εξελίξεις δεν έχουν πραγματοποιηθεί χωρίς μια μεγάλη εσωτερική πάλη μέσα στο δημοκρατικό αντιρατσιστικό κίνημα, ιδιαίτερα στο κίνημα των αφροαμερικάνων των ΗΠΑ. Όπως συμβαίνει παντού τα τελευταία χρόνια στον κόσμο στις συνθήκες της άλωσης των επαναστατικών εξουσιών και των λαϊκών κινημάτων από τα μέσα από τον κύριο εχθρό έτσι και μέσα σε αυτό το παλλαϊκό κίνημα που έχει πια παγκόσμιας σημασίας επιπτώσεις, είναι οργανωτικά ισχυρή αν και όχι ακόμα εντελώς ηγεμονική, η γραμμή της ψεύτικης αριστεράς, της ψεύτικης ταξικής πάλης και του ψεύτικου αντιφασισμού και αντιρατσισμού, δηλαδή σε τελική ανάλυση η γραμμή του σοσιαλφασισμού. Αυτή η γραμμή γίνεται ισχυρή όταν το αυθόρμητο κίνημα υποχωρεί, και αδύναμη όσο αυτό το κίνημα προχωράει και μαζικοποιείται. Η μεγάλη δύναμη αυτής της αντιδραστικής γραμμής είναι ότι έχει στα χέρια της τον πιο καλά οργανωμένο κεντρικό μηχανισμό μέσα στο συνολικό κίνημα, χωρίς όμως αυτό να γίνεται επίσημα μέσα από πλατειές δημοκρατικές διαδικασίες, αλλά μέσα από το γενικευμένο εισοδισμό και το σύνθημα «δεν έχουμε αρχηγούς» ή «είμαστε όλοι αρχηγοί» όπως κάνει πάντα ο «αριστερός» σοσιαλφασισμός και ο τροτσκισμός που αποτελεί την πιο τυπική έκφραση του πρώτου.

Αρχίζοντας να μελετάμε την ιστορία της συγκρότησης του πλατιού μαύρου αντιρατσιστικού κινήματος των τελευταίων χρόνων που έχει το όνομα “Black Lives Matter”, δηλαδή “Οι Μαύρες Ζωές Μετράνε”, διαπιστώσαμε ότι με αυτό το όνομα πρέπει να αντιληφθούμε σήμερα δύο πράγματα: πρώτον το κυρίαρχο σύνθημα του μαύρου αντιρατσιστικού κινήματος, και δεύτερον ένα μεγάλο πλήθος από τοπικά κινήματα και οργανώσεις με πολύ χαλαρούς δεσμούς μεταξύ τους που συγκροτούν μια συγκεκριμένη αν και ρευστή στη σύνθεση της οργανωτική δομή με το όνομα BLM (Black Lives Matter). Αυτή η δομή δημιουργήθηκε το 2013 και σύντομα απέκτησε τις επίσημες ευλογίες της προεδρίας Ομπάμα και τελικά έδωσε το όνομα της σε όλο το μαύρο αντιρατσιστικό κίνημα. Στο κέντρο αυτής της χαλαρής δομής, χωρίς όμως να εμφανίζεται σαν τέτοιο, αλλά σαν μια πολιτική έκφραση όλου του μαύρου αντιρατσιστικού κινήματος, υπάρχει το επίσης μετωπικό σχήμα που λέγεται «Κίνημα για τις Μαύρες Ζωές» (Movement for Black Lives), το οποίο τυπικά περιλαμβάνει και το BLM σαν μια συνιστώσα του. Στην πραγματικότητα το BLM είναι το αληθινό πλατύ κίνημα και το “Κίνημα για τις Μαύρες Ζωές”, που θα το λέμε και σκέτο «Κίνημα» για να το διακρίνουμε από το γενικό Black Lives Matter (οι Μαύρες Ζωές Μετράνε) είναι ένα στενό όργανο με όλα τα χαρακτηριστικά αυτού που εμείς θα λέγαμε «πολιτικό καπέλο» από μια οργανωμένη μειοψηφία που αποσπάει την εξουσία και τον έλεγχο της πολιτικής γραμμής ενός μαζικού κινήματος πίσω από τη γνωστή τακτική του τύπου «διαδικτυακές παράλληλες δομές», «όχι κάθετες δομές», που σημαίνει όχι στα εκλεγμένα, λίγο πολύ σταθερά κεντρικά αντιπροσωπευτικά όργανα, που αποτελούν όρο για οποιονδήποτε δημοκρατικό έλεγχο από τα κάτω. Είναι χαρακτηριστικό ότι το “Κίνημα” δίνει την κεντρική γραμμή και οργανωτική υποστήριξη στα διάφορα παρακλάδια του και τα παρακλάδια του BLM μέσω μιας ομάδας ονόματι Blackbird (κοτσούφι) που τα στελέχη της δεν θέλουν να εμφανίζονται ανοιχτά στο γενικό κίνημα αλλά να κρατάνε την ανωνυμία τους. Στο «Κίνημα» αρέσει πολύ το σύνθημα «μόνο οι αδύναμοι άνθρωποι έχουν ανάγκη από δυνατούς ηγέτες». Πραγματικά με αυτό τον τρόπο πολύ αδύναμοι αρχηγοί αλλά με ισχυρές κεντρικές πολιτικές πλάτες μπορούν να ελέγχουν θερμές κινηματικές μάζες αφού κρύβονται πίσω τους και έτσι τις εμποδίζουν να ασκούν διαρκή δημοκρατικό έλεγχο πάνω τους, δηλαδή να οργανώνονται σε αλήθεια. Αυτή την αντίληψη θα τη χαρακτηρίζαμε αναρχική αν δεν ήταν σοσιαλφασιστική, πράγμα που επαληθεύεται μέσα στην πλατφόρμα του «Κινήματος» όπου σε μια πληθώρα σημείων, που τα περισσότερα είναι δίκαια αιτήματα των μαζών ξεχωρίζουν και μερικά εμβληματικά αντιδραστικά με πιο βασικό το αλάνθαστο παγκόσμιο σημάδι του νεοχιτλερισμού, την καταγγελία του κράτους του Ισραήλ σαν γενοκτονικού, δηλαδή την άρνηση της ύπαρξής του κράτους και όχι την κριτική στο σοβινισμό που μπορεί κάτω από ορισμένες περιστάσεις να εκδηλώσει ένα κράτος και μάλιστα ζωτικά απειλούμενο. Αυτή η θέση για το Ισραήλ αφαιρέθηκε εντελώς βουβά και αθόρυβα από την πλατφόρμα του «Κινήματος» μόλις πάνω στην κορύφωση των πρόσφατων διαδηλώσεων,

ενώ βρισκόταν εκεί επί πέντε ολόκληρα χρόνια, παρά τις καταγγελίες των εβραϊκών οργανώσεων. Αυτή η εξαφάνιση των τεκμηρίων ενοχής έγινε γιατί στις πρώτες μέρες του μεγάλου κινήματος σημειώθηκε μέσα στις ευρύτερες λεηλασίες και μια μεγάλη επίθεση τύπου πογκρόμ στο Λος Αντζελες στη συνοικία Φέρφαξ ενάντια σε εβραϊκά μαγαζιά και επιχειρήσεις. Ο αντισημιτισμός αυτός δεν είναι άσχετος με την προστασία που δίνει στο «Κίνημα» ο Ομπάμα, που οι στενές του σχέσεις με μεγάλους αντισημίτες είναι εντυπωσιακές, όπως αυτές με τον προσωπικό του πνευματικό πάστορα Wright (δες στο Wikipedia the Jeremiah Wright Controversy), ή και οι ακόμα πιο σκοτεινές του με τον αρχι-αντισημίτη Farrakhan (<https://www.newyorker.com/culture/annals-of-appearances/the-politics-of-race-and-the-photo-that-might-have-derailed-obamas>).

Η εσωτερική πάλη για τον ειρηνικό χαρακτήρα του κινήματος

Το ότι η πολιτική πλατφόρμα του «Κινήματος για τις Μαύρες Ζωές» δεν είναι η ενοποιητική πλατφόρμα όλου του μαύρου κινήματος και ακόμα περισσότερο του πλατιού δημοκρατικού αποδείχθηκε μέσα στη φωτιά της μεγάλης πολιτικής μάχης που είναι ακόμα σε εξέλιξη όπου χωρίς να γίνεται πουθενά λόγος για πάλη γραμμών στο εσωτερικό του αληθινού κινήματος την είδαμε παντού στην πράξη.

Η πιο βασική εσωτερική πάλη που έδωσε το μαζικό πανδημοκρατικό κίνημα ήταν αυτή για την κατάκτηση των μαζών και αφορούσε την πάλη του ενάντια στο λούμπεν στις γραμμές του που προσπάθησε και στην ουσία, απείλησε με πολιτική καταστροφή το κίνημα με τις λεηλασίες τις πρώτες μέρες της έκρηξης. Το «Κίνημα για τις Μαύρες Ζωές» εκθέτοντας ουσιαστικά το ευρύτερο BLM όχι μόνο δεν καταδίκασε κεντρικά τις λεηλασίες, αλλά βγαίνουν ηγετικά στελέχη του να δηλώνουν ότι σε κάθε λαϊκή εξέγερση υπάρχει βία, ότι η μαύρη φτωχολογία φτάνει από ανάγκη επιβίωσης σε τέτοιες πράξεις που είναι αυθόρμητες και γι αυτό δεν μπορεί και δεν πρέπει το οργανωμένο κίνημα να τις καταδικάζει κλπ. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Ομπάμα, αντίθετα με τον Μπάιντεν δεν καταδίκασε τη βία στις διαδηλώσεις. Αντίθετα η γραμμή της μεγάλης μάζας των διαδηλωτών και πρώτα-πρώτα της οικογένειας του Φλόιντ φώναξαν: “όχι στις λεηλασίες και στα καψίματα, ειρηνικό κίνημα”. Και αυτά δεν ήταν μόνο λόγια. Το πραγματικό κίνημα μαύρων και λευκών δημοκρατών που σύμφωνα με πολλές ανταποκρίσεις έβγαλε αυτές τις μέρες και πολλούς πραγματικούς τοπικούς ηγέτες, συχνά πολύ νεαρούς, όχι απλά καταδίκασε αλλά κινήθηκε τους εμπρηστές και τους πλατισκολόγους που αυτή τη φορά λεηλάτησαν και μικρές επιχειρήσεις, πράγμα που γεννά το μεγαλύτερο μίσος στο λαό και μάλιστα στα μεσοστρώματα, και τους εμποδισε να συνεχίσουν αυτό το μεγάλο δώρο προς τον Τραμπ και τους λευκούς ρατσιστές. Ήταν αυτή η κρίσιμη και νικηφόρα πάλη με τον κρυμμένο σοσιαλφασισμό της ηγεσίας του “Κινήματος” που συσπείρωσε απ άκρη σ άκρη, όλη τη δημοκρατία και τον αντιρατσισμό, που διέσπασε τη βάση του ρεπουμπλικανικού κόμματος και έτσι επέτρεψε σε στελέχη της ηγεσίας του να αποστασιοποιηθούν από τον Τραμπ, και που τελικά επέτρεψε στο στρατό, όχι μόνο σαν ηγεσία αλλά σαν σώμα αξιωματικών να συγκρουστεί με τον φασίστα πρόεδρο, όπως αυτό δεν έχει συμβεί ποτέ ως τώρα στην σύγχρονη ιστορία των ΗΠΑ.

Όσο το κίνημα θα απομαζικοποιείται και δεν θα μπορεί να αποφασίζει κεντρικά δημοκρατικά για τη γραμμή του τόσο ο σοσιαλφασισμός θα το ελέγχει.

Το ζήτημα της αστυνομίας

Αλλά αυτή η μεγάλη εσωτερική πάλη γενικά στο δημοκρατικό στρατόπεδο και όχι μόνο στο κίνημα των αφροαμερικανών δεν έχει κριθεί. Για την ακρίβεια μόλις τώρα αρχίζει να ξεδιπλώνεται σε όλη της την έκταση και σε μεγάλο βαθμό θα κρίνει τις πολιτικές εξελίξεις στις ΗΠΑ, ιδιαίτερα τις παγκόσμιας σημασίας εκλογές του Νοέμβρη. Έτσι μετά την εσωτερική πάλη στο ζήτημα του αγαπητού στις μάζες ή απωθητικού χαρακτήρα των αντιρατσιστικών διαδηλώσεων είναι αυτή σε δυο ζητήματα. Το ένα είναι το ζήτημα της

αστυνομίας που στην κύρια πλευρά κρίθηκε και το άλλο, το πιο κρίσιμο και πολύ πιο βαθύ πολιτικά, που εκτιμάμε ότι θα οξυνθεί στη συνέχεια είναι το ζήτημα των επανορθώσεων για τη σκλαβιά. Στο πρώτο οι δύο γραμμές εκδηλώθηκαν ανοιχτά, στο δεύτερο η πάλη είναι ακόμα υπόκωφη.

Σε ότι αφορά την αστυνομία. Εδώ από τη μια μεριά είναι η γραμμή της διάλυσης της αστυνομίας, που την προωθεί το «Κίνημα», που στην πιο ρεαλιστική της εκδοχή έχει σαν αίτημα τη μείωση των κονδυλίων για την αστυνομία (το λεγόμενο defunding) και από την άλλη είναι η γραμμή που απαιτεί τον εκδημοκρατισμό της αστυνομίας, με κύριο αίτημα την αύξηση του ελέγχου της από τους πολίτες ιδιαίτερα μέσα από το χτύπημα της ασυδοσίας των αστυνομικών συνδικάτων, που έχουν γίνει σε μεγάλο βαθμό συνδικάτα εγκλήματος με ρόλο να αθρώνουν δικαστικά και πειθαρχικά μέσα από τις λεγόμενες διαδικασίες διατησίας τους πιο τραμπούκους και ρατσιστές αστυνομικούς. Τέτοια μέτρα προτάθηκαν από την ηγεσία του Δημοκρατικού κόμματος στο Κογκρέσο και δεν πέρασαν από τη Γερουσία που ελέγχεται από τον Τραμπ και αφορούσαν χοντρικά σε πολύ πιο αυστηρούς κανονισμούς και ποινικές και πειθαρχικές συνέπειες για τους αστυνομικούς για την κακομεταχείριση των πολιτών και για πιο καλά εκπαιδευμένο και πειθαρχημένο σε αυτούς τους κανονισμούς προσωπικό. Η γραμμή της κατάργησης ή της μείωσης της αστυνομίας, όπως πάντα γίνεται με το σοσιαλφασισμό, βγαίνει από τα αριστερά στη γραμμή του εκδημοκρατισμού με το επιχείρημα ότι η αστυνομία δεν θα χρειάζεται όσο θα μειώνεται το έγκλημα και το έγκλημα θα μειώνεται όσο μειώνονται τα λεφτά στην αστυνομία και δίνονται στη μόρφωση, στην υγεία, στη στέγαση των καταπιεσμένων μειονοτήτων, ιδίως των φτωχών αφροαμερικάνων.

Τα κονδύλια γενικά για τη φτωχολογία και όχι ειδικά για τους αφροαμερικάνους μπορούν να διεκδικηθούν με κάποια σχετική επιτυχία μέσα στις συνθήκες του καπιταλισμού κυρίως από την αύξηση της φορολογίας του πολύ μεγάλου πλούτου, η οποία ειδικά στις ΗΠΑ είναι σήμερα προκλητικά ασήμαντη. Το ότι ο σοσιαλφασισμός συνδυάζει την ευημερία των μαζών με τη μείωση της αστυνομίας είναι μία έκφραση της πολιτικο-ιδεολογικής συμμαχίας του σοσιαλφασισμού με το πιο εγκληματικό κομμάτι του λούμπεν προλεταριάτου μέσα στα μαύρα γκέτο. Το ποινικό έγκλημα στον καπιταλισμό που ξεσπάει στα γκέτο ενάντια στη φτωχολογία δεν είναι αποτέλεσμα της φτώχειας όπως λένε οι μικροαστοί ηθικολόγοι, αλλά της αρπακτικής ανταγωνιστικής φύσης του ίδιου του καπιταλισμού που σαν κυρίαρχη ιδεολογία αντανάκλαται και μέσα στις υπόλοιπες τάξεις, ιδιαίτερα στο λούμπεν προλεταριάτο που είναι μια τάξη παρασιτική και αντιδραστική στην κύρια πλευρά της. Γι αυτό το λόγο το βιομηχανικό προλεταριάτο, η τάξη που από τη φύση της είναι η λιγότερη επιρρεπής στον ασιτισμό, είναι στις καπιταλιστικά ανεπτυγμένες χώρες ιδεολογικά εχθρική απέναντι στο λούμπεν καθώς και στον αναρχισμό ο οποίος σε μεγάλο βαθμό αποτελεί πολιτική του έκφραση. Το ότι ο σοσιαλφασισμός μαζί με ένα κομμάτι του μονοπώλιου χρησιμοποιεί στη Δύση το λούμπεν για να χτυπήσει τα προοδευτικά δημοκρατικά και εργατικά κινήματα είναι κάτι που ταξικά έρχεται από πολύ μακριά, καθώς όπως έλεγε ο Μαρξ, το λούμπεν λειτουργεί σαν “εργαλείο της αντίδρασης” και σαν “μια σημαντική αντεπαναστατική δύναμη” (18η Μπρυμέρ). Ωστόσο το αίτημα για τη διάλυση της αστυνομίας δεν έχει σαν άμεσο και κύριο στόχο του να δυναμώσει το εγκληματικό λούμπεν αλλά να προβοκάρει το δημοκρατικό στρατόπεδο, δηλαδή να τρομάξει τα μεσοστρώματα και να τα ρίξει προς την πλευρά του Τραμπ και γενικά του λευκού ρατσισμού. Εννοείται ότι για τους μαρξιστές δεν μπαίνει ζήτημα κατάργησης της αστυνομίας μέσα στον καπιταλισμό, όπως δεν μπαίνει ζήτημα κατάργησης του κράτους γενικά. Οι μαρξιστές παλεύουν για το γκρέμισμα του αστικού κράτους και της αστικής αστυνομίας μόνο μέσα από τη σοσιαλιστική επανάσταση για την εγκαθίδρυση του κράτους της επαναστατικής δικτατορίας του προλεταριάτου, που στη θέση της καταργημένης αστυνομίας θα έχει τη νέα λαϊκή πολιτοφυλακή. Βέβαια στη διάρκεια της επαναστατικής διαδικασίας το βιομηχανικό προλεταριάτο πάντα προσπαθεί να πάρει με το μέρος του και να διαπαιδαγωγήσει τα πιο κοντινά στο λαό τμήματα του λούμπεν προλεταριάτου. Όμως το λούμπεν που περνάει με την πολιτική αντίδραση καθώς και το λούμπεν που συνεχίζει την αντιλαϊκή και εκμεταλλευτική του δράση απέναντι στις μάζες ή στέκεται απέναντι στην προλεταριακή εξουσία το χτυπάει αμείλικτα, όπως δι-

δαξαν οι μπολσεβίκοι τον Οκτώβρη. Το να ζητάει κάποιος κατάργηση της αστυνομίας όταν αυτό δεν σημαίνει ιδεολογικό εξωραϊσμό του αστικού κράτους σημαίνει κάλεσμα για δυνάμωμα του πιο εγκληματικού κομματιού λούμπεν ή και του φασιστικού και σοσιαλφασιστικού παρακράτους. Το μόνο αίτημα που μπορεί και πρέπει να έχει το προλεταριάτο για να κερδίζει πολιτικές θέσεις και να διαπαιδαγωγεί τις μάζες μέσα στον καπιταλισμό είναι να ζητάει κατάργηση όλων των αντιδημοκρατικών και συνήθως παράνομων στις αστικές δημοκρατίες αντεργατικών και αντεπαναστατικών πολιτικών λειτουργιών της αστυνομίας. Σε χώρες που η αστυνομία έχει και αντεργατική αντικομμουνιστική και, κυρίως ρατσιστική παράδοση, όπως συμβαίνει σήμερα στις ΗΠΑ, πρέπει το αίτημα του εκδημοκρατισμού της αστυνομίας να περιλαμβάνει τον μάζιμουμ εργατικό και λαϊκό έλεγχο, ιδιαίτερα τον οργανωμένο δημοκρατικό έλεγχο από το λαό με επικεφαλής τις φυλετικές και τις νέες εθνοτικές μεταναστευτικές μειονότητες στα γκέτο τους. Αυτό το αίτημα σημαίνει λοιπόν μια αστυνομία που θα ελέγχεται από τις μαύρες κοινότητες εκεί που αυτές πλειοψηφούν, δηλαδή ιδιαίτερα στα μαύρα γκέτο όπου η εγκληματικότητα είναι τεράστια. Είναι εκεί που ξετυλίγεται το δραματικό φαινόμενο στο οποίο πατάει ο άσπρος ρατσισμός που κάνει το 13% του πληθυσμού των ΗΠΑ να συμμετέχει κατά 52% στο κοινό ποινικό έγκλημα.

Η πολύ ψηλή εγκληματικότητα στις μαύρες γειτονιές των ΗΠΑ είναι γέννημα του λευκού ρατσισμού των αρχών του προηγούμενου αιώνα όταν οι μαύροι έφυγαν από το Νότο, όπου ζούσαν σαν μεροκαματιάρηδες αγρότες, γιατί η γεωργία εκμηχανίστηκε καθώς και για να ξεφύγουν από το απαρχαιωμένο και πήγαν στις πόλεις του Βορρά να δουλέψουν σαν βιομηχανικοί εργάτες. Εκεί συνάντησαν την κυρίαρχη στο κράτος ρατσιστική στρατηγική να μην αστυνομεύονται οι μαύρες περιοχές ώστε η γενικευμένη ανασφάλειά σε αυτές να μειώσει τελικά τον αφροαμερικανικό πληθυσμό. Έτσι δημιουργήθηκαν αρχικά από προσωπικές και οικογενειακές βεντέτες υποχρεωτικά οι συμμορίες σαν άμυνα επιβίωσης και μετά έγιναν σε ότι αφορά ιδιαίτερα τις ηγεσίες τους εκμεταλλευτικοί θεσμοί που λυμαινούνται και καταπιέζουν τη μαύρη φτωχολογία και την κρατάνε σε πολιτική και πολιτιστική καθυστέρηση. Τα μέτρα θετικής διάκρισης (affirmative action) υπέρ των αφροαμερικανών δεν άλλαξαν αυτήν την κατάσταση για τη μαύρη φτωχολογία των γκέτο αλλά μόνο για τα νέα μεσοστρώματα που μπορούσαν να σπουδάσουν πανεπιστημιακά τα παιδιά τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι αναλογικά περισσότεροι μαύροι που κινήθηκαν κοινωνικά προς τα πάνω είναι οι μαύροι μετανάστες στις ΗΠΑ από την Καραϊβική, που ήρθαν πιο πρόσφατα στις ΗΠΑ και δεν έζησαν στην ηθικά πολύ πιο εξουθενωτική και ουσιαστικά πολύ πιο μακρόχρονη ρατσιστική καταπίεση των μαύρων του Νότου. Η κοινωνική εξέλιξη αυτών των πιο πρόσφατων μαύρων μεταναστών μοιάζει πολύ με των λευκών μεταναστών ειδικά σε ότι αφορά τις ακαδημαϊκές σπουδές, πράγμα που αποκαλύπτει ότι δεν είναι τόσο το μαύρο χρώμα όσο οι πολιτικοκοινωνικές συνθήκες στις οποίες οι λευκοί ρατσιστές έριξαν ειδικά τους αφροαμερικανούς μαύρους που προσδιορίζει τη σημερινή κατάστασή τους.

Οι κάθε λογής ομορτωτιστές αναγνωρίζουν ότι η εγκληματικότητα είναι πελώρια στις μαύρες γειτονιές, όπου ένας στους τρεις κατοίκους βρίσκεται στη φυλακή, αλλά κρύβουν ότι τα θύματα της είναι συντριπτικά μαύροι, που είναι ουσιαστικά αστυνομικά απροστάτευτοι γιατί αν κάποιος θύμα καταθέσει κατά ενός μαύρου εγκληματικού στοιχείου στην κυρίως λευκή και συχνά ρατσιστική αστυνομία, στιγματίζεται σαν χαφιές και απομονώνεται ή εκτελείται.

Επειδή η μείωση ή η κατάργηση της αστυνομίας έγινε φανερό ότι θα ευνοήσει το χειρότερο εγκληματικό λούμπεν αλλά και επειδή προφανώς θα φουντώσει τον άσπρο ρατσισμό, επειδή και ο λευκός πληθυσμός θα υποστεί τις συνέπειες της μείωσης της αστυνόμευσης δεν πέρασε ούτε στο Δημοκρατικό κόμμα, ούτε στο πλατύ BLM αυτή η γραμμή, πέρασε η γραμμή του αιτήματος του εκδημοκρατισμού της αστυνομίας. Όμως το πρόβλημα του άσπρου ρατσισμού στην αστυνομία θα συνεχίζεται, ιδιαίτερα όσο αυτός θα κρύβεται πίσω από την πάλη ενάντια στο μαύρο εγκληματικό λούμπεν. Η πολιτική απάντηση σε αυτό το δίπολο δεν μπορεί κατά τη γνώμη μας να είναι άλλη από το να οργανωθεί το μαύρο κίνημα κυρίως μέσα στα γκέτο με όρους δημοκρατίας και να ξεκινήσει μια μεγάλη πολιτική και ιδεολογική πάλη για τον όσο γίνεται στενότερο δημοκρατικό έλεγχο μιας αστυνόμευσης που θα περιλαμβάνει στα γκέτο κυρίως αφροαμερικά-

νους και θα συγκρουστεί με τη στήριξη του πληθυσμού με το πιο εγκληματικό και καταπιεστικό λούμπεν. Αυτό θα είναι δυνατό μόνο αν αυτό το κίνημα παλεύει παράλληλα μαχητικά για την οικονομική, μορφωτική και κοινωνική διέξοδο για τη μαύρη νεολαία που μόνο έτσι μπορεί να κερδηθεί και να διαπαιδαγωγηθεί κόντρα στις συμμορίες. Ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να προκύψει μόνο σε σύγκρουση με την ηγεσία του “Κινήματος για τις Μαύρες Ζωές” που πουθενά και στην πλατφόρμα της και στη δράση της δεν καταδικάζει ούτε καν το χειρότερο μαύρο εγκληματικό λούμπεν αλλά το εμφανίζει σαν θύμα του λευκού ρατσισμού, ενώ είναι συμπαραγωγός και στρατηγικά συνεργάτης του.

Το πιο μεγάλο ζήτημα για το μέλλον και την ενότητα του δημοκρατικού κινήματος είναι οι επανορθώσεις

Ενώ το ζήτημα της αστυνομίας χοντρικά έχει λυθεί υπέρ της γραμμής του εκδημοκρατισμού της, αφού σε αυτή την κατεύθυνση κινούνται οι μάζες λευκές και έγχρωμες, όσο περνάνε οι μέρες δυναμώνει μια πιο κρίσιμη πάλη γραμμών, αν και ακόμα υπόκωφα, μέσα στο Δημοκρατικό κόμμα στο ζήτημα των επανορθώσεων στους απογόνους των αμερικανών μαύρων σκλάβων.

Η γραμμή για τις επανορθώσεις είχε πρωτοεμφανιστεί από μια μειοψηφία του δημοκρατικού κόμματος στο Κογκρέσο στα 1989 και γενικά δεν βρήκε απήχηση στα χρόνια που ακολούθησαν. Όμως πήρε μια ώθηση στη δεύτερη τετραετία Ομπάμα, όπου χωρίς ο ίδιος να εκτεθεί ουσιαστικά άρχισε να σχηματίζεται με τη δικιά του υποστήριξη το BLM (οι «Μαύρες Ζωές Μετράνε») κάτω από την ηγεσία του «Movement for Black Lives» (Κίνημα για τις Μαύρες Ζωές). Την αρχή αυτής της εποχής τη σηματοδοτεί ένα κείμενο του 2014 του δημοσιολόγου Ta-Nehisi Coates (<https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2014/06/the-case-for-reparations/361631/>). Αυτό σήμερα έχει γίνει η κεντρική αναφορά όλου του μαχητικού κινήματος υπέρ των αποζημιώσεων σε τέτοιο βαθμό ώστε ένα κείμενο με την ίδια ακριβώς βάση να έχει δημοσιευτεί με μεγάλη έμφαση για τις επανορθώσεις στους Τάιμς της Νέας Υόρκης, που είναι ο κεντρικός προπαγανδιστικός διαμορφωτής γραμμής μέσα στο Δημοκρατικό κόμμα. (<https://www.nytimes.com/interactive/2020/06/24/magazine/reparations-slavery.html>). Το αίτημα για τις επανορθώσεις, με το πνεύμα και το βάρος που το βάζουν τα δύο κείμενα που αναφέραμε και που θα το σχολιάσουμε παρακάτω, δεν είναι ακόμα αποδεκτό στο Δημοκρατικό κόμμα, ούτε είναι εύκολο να γίνει, όμως είναι αρκετό για να το διασπάσει και να αποδυναμώσει την αστοδημοκρατική γραμμή Μπάιντεν-Πελόσι, υπέρ του σοσιαλφασιστικού μηχανισμού Ομπάμα-Σάντερς και το χειρότερο να λειτουργήσει προβοκατόρικά υπέρ του Τραμπ στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές.

Προς το παρόν το δημοκρατικό κόμμα είναι σε αμηχανία και η γραμμή Μπάιντεν-Πελόσι βρίσκεται σε άμυνα όποτε είναι υπέρ κάποιας μορφής επανορθώσεων αλλά η φύση της και κυρίως ο όγκος της αποζημίωσης αν πχ θα είναι συλλογική για τις μαύρες κοινότητες και θεσμούς ή αν θα είναι μια απλή ενίσχυση ή κυρίως μια σημαντική μεταφορά πλούτου ατομικά υπέρ κάθε αφροαμερικανού δεν έχει ξεκαθαριστεί. Όμως το “Κίνημα για τις Μαύρες Ζωές” έχοντας μαζί του στο ζήτημα αυτό από όσα δείχνουν οι δημοσκοπήσεις την πλειοψηφία του μαύρου πληθυσμού θέλει το δεύτερο είδος των επανορθώσεων.

Τι σημαίνει το αίτημα για επανορθώσεις. Πώς διασπάει την εργατική τάξη και δυναμώνει το λευκό ρατσισμό

Ας δούμε λοιπόν ποια είναι η έννοια την οποία δίνει στις επανορθώσεις η κυρίαρχη γραμμή στο “Κίνημα” σύμφωνα με την κατεύθυνση του Ta-Nehisi Coates ο οποίος μάλιστα κατέθεσε στο Κογκρέσο το 2018 σαν εκπρόσωπος της γραμμής των επανορθώσεων μέσα στον αφροαμερικανικό πληθυσμό.

Το κείμενο του Coates θεωρεί ουσιαστικά όλους τους λευκούς ανεξάρτητα από ταξική θέση συνυπεύθυνους για την καταπίεση και εκμετάλλευση αιώνων όλων των μαύρων ανεξάρτητα από την ταξική θέση τους και τον πλούτο τους και ζητάει αποζημίωση ανεξάρτητα για όλους τους απογό-

νους τους, επίσης ανεξάρτητα από την ταξική θέση και τον πλούτο που κατέχουν σήμερα. Θεωρεί μάλιστα ανοιχτά πως το αμερικάνικο κράτος πρέπει να δώσει αποζημίωση στους μαύρους απογόνους σκλάβων όπως το γερμανικό κράτος εκπροσωπώντας όλους τους γερμανούς, πλούσιους ή φτωχούς, έδωσε αποζημίωση σε όλους τους Εβραίους που υπήρξαν θύματα του Ολοκαυτώματος και στους άμεσους κληρονόμους τους.

Η ταύτιση μιας μορφής αποικιακής εκμετάλλευσης της φάσης της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφάλαιου που είναι η δουλεία, με τη χιτλερική αποθέωση του ιμπεριαλιστικού μονοπόλιου που επιδιώκει την ολοκληρωτική και παγκόσμια φυσική εξόντωση μιας φυλετικής ομάδας δεν είναι κάτι το περίεργο για μια αντισημιτική ηγεσία σαν αυτή του “Κινήματος”. Το πιο σημαντικό είναι το αίτημα αυτού του είδους των επανορθώσεων αποτελεί μεταφορά στο εσωτερικό των ΗΠΑ μιας γενικής γραμμής που προωθεί ο σοσιαλϊμπεριαλισμός και ο σοσιαλφασισμός σε όλες τις πρώην αποικιακές χώρες και πιο πολύ σε αυτές της Αφρικής. Σε αυτές οι ρωσόφιλοι (και κινεζόφιλοι πια) ντόπιοι εθνοφασίστες και σοσιαλφασίστες προσανατολίζουν τους λαούς όχι στις ταξικές και δημοκρατικές διεκδικήσεις στο εσωτερικό αυτών των χωρών καλώντας απέναντι στις ντόπιες αστικές τάξεις μέσα από τις οποίες κυρίως οι ιμπεριαλιστές και πιο πολύ οι σοσιαλϊμπεριαλιστές ασκούν την επεμβατική και εκμεταλλευτική τους πολιτική, αλλά στο να αναζητήσουν το εισόδημα και τον πλούτο που τους στερεί η άρχουσα τάξη τους και οι σημερινοί ιμπεριαλιστές από της πρώην αποικιοκρατικές χώρες που συμβαίνει να είναι όλες δυτικές. (Είναι χαρακτηριστικό ότι πουθενά δεν υπάρχει οποιοδήποτε κίνημα για επανορθώσεις από τις άφθονες και πολύ πιο πρόσφατες ληστείες του ρώσικου τσαρικού και νεοτσαρικού ιμπεριαλισμού στην ανατολική Ευρώπη και την κεντρική Ασία. Ακόμα περισσότερο κανένα κίνημα της Αφρικής δεν ζητάει επανορθώσεις από τους άραβες εμπόρους που πολύ πιο πριν από τους αποικιοκράτες λευκούς άραβες μαζικά τους μαύρους της Αφρικής και τους πουλούσαν σαν σκλάβους σε όλο τον μουσουλανικό κόσμο). Το να πληρώνει οποιαδήποτε σημερινή φυλή ή έθνος οτιδήποτε για οποιαδήποτε εγκλήματα που διέπραξαν οι πρόγονοί της το βλέπουμε πάντα στο φασισμό. Αυτός επικαλείται την ιστορία γιατί θέλει μια επιστροφή σε ένα παρελθόν αληθινό ή μυθικό με επίλεκτο τρόπο για να αντλήσει δικαιώματα που εξυπηρετούν τα τωρινά του αρπακτικά σχέδια. Αυτό γίνεται τις τελευταίες δεκαετίες με χρηματικές αποζημιώσεις για παλιούς πολέμους στους οποίους θύτες και θύματα έχουν πεθάνει, ή με επιστροφές μουσειακών εκθεμάτων σε χώρες στις οποίες κανείς κάτοικος από την οποία αφαιρούσαν δεν ενδιαφερόταν γι αυτά. Για τις ανάγκες αυτής της επιστροφής ο φασισμός δεν ανακηρύσσει εχθρούς απλά τους απογόνους των ηγετικών τάξεων από τις οποίες απαιτεί την επιστροφή αλλά τους ίδιους τους λαούς, δηλαδή στρέφεται εθνικά ενάντια και στις καταπιεζόμενες και εκμεταλλεζόμενες τάξεις των πρώην αποικιοκρατικών χωρών και απαιτεί εντελώς παράλογα να πληρώσουν και αυτές για την παλιά εκμετάλλευση των αφεντικών τους υπονομεύοντας έτσι την όποια διεθνιστική και ταξική αλληλεγγύη. Γι αυτό άλλωστε ο οικονομικός ισχυρισμός που βρίσκεται πίσω από τη λογική των επανορθώσεων είναι ότι σχεδόν όλος ο πλούτος των πρώην αποικιοκρατικών χωρών και όχι κυρίως η πρωταρχική συσσώρευση τους, έχει προέλθει από τη ληστεία και την εκμετάλλευση των αποικιών. Αυτή η λογική αγνοεί ή υποβιβάζει ποιοτικά τη μακρόχρονη, και σε ορισμένες φάσεις πιο απάνθρωπη ακόμα και από αυτή των σκλάβων εκμετάλλευση του ντόπιου προλεταριάτου στις μητροπόλεις, που έχτισε το μεγαλύτερο μέρος αυτού του πλούτου στηριγμένο στις μηχανές που το ίδιο κατασκεύασε και το γεγονός ότι μόνο ένα λεπτό στρώμα του, η εργατική αριστοκρατία πήρε μερτικό από τη ληστεία των αποικιών. Μια τέτοιου είδους επιστροφή στο παρελθόν ξαναγράφει με αντιδραστικό τρόπο την ιστορία καθώς αρνείται το ρόλο του λευκού προλεταριάτου στις αντικαπιταλιστικές επαναστάσεις, τα δημοκρατικά κινήματα και τους αιματηρούς αντιφασιστικούς πολέμους, που ήταν θεμελιακοί για τις ήττες των αντίστοιχων ιμπεριαλισμών από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των αποικιών. Εννοείται ότι αυτή η λογική συγκρούεται μετωπικά με τη μαρξιστική εργατική αντίληψη ότι η αποικιοκρατία είχε μέσα της τη βαθιά αντίφαση μαζί με την εκμετάλλευση, τη ληστεία και τη ρατσιστική βαρβαρότητα να επισπεύδει άθελα της την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων αλλά άθελά του και την

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΦΛΟΪΝΤ

Συνέχεια από τη σελ. 7

ανάπτυξη του σύγχρονου προλεταριάτου και του δημοκρατικού πολιτισμού στις αποικίες, τσακίζοντας τις πατριαρχικές και πρωτόγονες κοινωνικές δομές πυροδοτώντας μια ώρα αργότερα τις κοινωνικές και εθνικές αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις σε αυτές.

Στην πραγματικότητα εκείνο που θέλουν οι σοσιαλφασίστες γενικά με τις τάχα αντιαποικιακού τύπου επανορθώσεις είναι να σύρουν με κάθε πρόσχημα την παγκόσμια φτωχολογία και τους λαούς όλου του υπόλοιπου κόσμου πίσω από τους νεοχιτλερικούς της Ρωσίας και της Κίνας στον υποδουλωτικό πόλεμο που πυρετώδεια ετοιμάζουν ενάντια στις χώρες και τους λαούς της Ευρώπης. Ταυτόχρονα τόσο στην Ευρώπη όσο και στις ΗΠΑ, και μάλιστα κυρίως σε αυτές, πάνε να διασπάσουν με φυλετικό τρόπο το προλεταριάτο οικοδομώντας ένα ρατσιστικό δίπολο όπου στη μια πλευρά του θα είναι ο πιο επικίνδυνος, πλειοψηφικός και ιμπεριαλιστικός ρατσισμός της λευκής υπεροχής και από την άλλη ο νεαρός, μειοψηφικός μαύρος εθνικιστικού τύπου ρατσισμός. Αυτός δύσκολα θα ακολουθήσει το σοσιαλιμπεριαλισμό που θα του τάξει εκδίκηση και συμμετοχή στα πλιάτσικά του σε βάρος των λευκών συμπατριωτών του αλλά σίγουρα προβάλλοντας τέτοιες διεκδικήσεις και μάλιστα με βίαιο τρόπο, θα πυροδοτήσει τον πρώτο.

Πως και γιατί με τις επανορθώσεις μεταφέρουν το ζήτημα από την ισότητα των μισθών στην ισότητα της περιουσίας

Για να σύρουν πίσω τους τη μαύρη φτωχολογία οι εμπνευστές του συνθήματος των επανορθώσεων, που την αναλύουμε με την κυρίαρχη έννοια τους της μαζικής μεταφοράς πλούτου, προωθούν τη θέση ότι δεν είναι η διαφορά στους μισθούς ανάμεσα σε άσπρους και μαύρους, αυτή που φέρνει τους δεύτερους σε δυσμενέστερη θέση σε σχέση με τους πρώτους αλλά η διαφορά στην περιουσιακή τους κατάσταση, δηλαδή πρακτικά στην ακίνητη περιουσία και στις καταθέσεις τους. Αυτή η διαφορά λένε μπορεί να μειωθεί και μάλιστα αρκετά γρήγορα μόνο με τις επανορθώσεις που πρέπει να καταβληθούν ανεξαρτήτως του αν αυτοί που θα αποζημιωθούν ανήκουν στην αστική και μεγαλοαστική τάξη ή στο προλεταριάτο. Όπως θα δούμε την απομάκρυνση του μαύρου προλεταριάτου και γενικά του δημοκρατικού αντιρατσιστικού κινήματος από το αίτημα της ίσης αμοιβής για ίση δουλειά και την έμφαση στην περιουσία και τις επανορθώσεις την πετυχαίνουν με μια στατιστική και πολιτική λαθροχειρία. Επειδή η διαφορά στους μισθούς μαύρων και λευκών είναι ένα ποσοστό σημαντικό μεν ανάμεσα στο 10% και το 18% - ανάλογα με το τι μετράει κανείς - η διαφορά είναι πολύ μικρή για να μπορεί να θεμελιώσει τη διαφορά ανάμεσα σε έναν εκμεταλλευτή και έναν εκμεταλλεζόμενο ή αλλιώς τη διαφορά από κάποιον υλικά ευνοημένο από το ρατσισμό και από το θύμα του. Έτσι καταφεύγουν στη διαφορά περιουσίας (δηλαδή συνολικά της ακίνητης περιουσίας, των καταθέσεων, των μετοχών κλπ) που την προσδιορίζουν στο 1 προς 10. Αυτό το αίτημα έχει πίσω του το οικονομικό επιχείρημα ότι οι σκλάβοι και οι απόγονοί τους δεν πληρώθηκαν ποτέ για τη δουλειά τους ή πληρώθηκαν άνισα, οπότε από αυτή τη δουλειά πλούτισαν όχι μόνο οι πλούσιοι λευκοί αλλά όλη η λευκή Αμερική. Όμως αυτό το 1 προς 10 δεν έχει καμιά ποσοτική αναλογία με τη σχέση της περιουσίας μεταξύ μαύρων και λευκών εργαζομένων αλλά με τη σχέση μεταξύ της περιουσίας όλων των μαύρων και όλων των λευκών.

Το ότι το “Κίνημα” προβάλλει παντού αυτό το 1 προς 10 όπου στη μία πλευρά εμφανίζεται ο μέσος λευκός και από την άλλη ο μέσος μαύρος δείχνει πόσο ταξικά δεξιά και διασπαστικό είναι για την αμερικάνικη εργατική τάξη. Γιατί το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του συνολικού αμερικάνικου πλούτου (που σημειωτέον αποτελείται κυρίως από τις μετοχές των μονοπωλιστών) είναι μαζεμένο στα χέρια κυρίως της μεγάλης και πολύ μεγάλης λευκής αγγλοσαξωνικής αστικής τάξης και μόνο ένα πολύ ελάχιστο τμήμα βρίσκεται στα χέρια της λευκής εργατικής τάξης. Αυτό το φυλετικό 1 προς 10 προκύπτει επειδή η μαύρη μεγαλοαστική καθώς και η μεσαία μαύρη αστική τάξη εμφανίζονται στο κοινωνικό και οικονομικό προσκήνιο κυρίως από τα τέλη του προηγούμενου αιώνα όταν έσπασε το ρατσιστικό τείχος σε επίπεδο νομοθεσίας. Γι αυτό το λόγο κυρίως η περιουσία των πλούσιων μαύρων

είναι σήμερα πολύ μικρή σε σχέση με τη λευκή. Χαρακτηριστικά στο πάνω 1% που κατέχει το 40% του συνολικού πλούτου στις ΗΠΑ οι άσπροι κατέχουν το 96% σε σχέση με όλες τις φυλετικές μειονότητες, ενώ στο συνολικό πληθυσμό μόνο οι μαύροι, - χόρια από τους ασιατές και τους γηγενείς αμερικανούς (ινδιάνους) - είναι το 14%. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι το βάρος της συνολικής περιουσίας των λευκών σε σχέση με την συνολική περιουσία των μαύρων είναι τελείως άλλης κλίμακας από την απόσταση της περιουσίας που έχει το λευκό με αυτή που έχει το μαύρο προλεταριάτο. Το ότι δεν βρίσκει κανείς στατιστικές (τουλάχιστον ώστε να μπορέσουμε να βρούμε και εμείς με το ψάξιμο λίγων ημερών) που να συγκρίνουν διαφορά περιουσίας μεταξύ μαύρων και άσπρων εργατών ενώ βρίσκει κανείς πλούσιες στατιστικές για τις γενικές φυλετικές διαφορές στον πλούτο, όπως βρίσκει και για τις φυλετικές διαφορές στους μισθούς, δείχνει με πόσο επιμονή προωθείται και εμφανίζεται από μια πλευρά της αφοραμερικάνικης διάνοησης σαν γενική, δηλαδή σαν να αφορά όλες τις τάξεις μια πελώρια γενική, διαταξική φυλετική διαφορά στον πλούτο, οπότε υποθέτει κανείς ότι είναι πελώρια ανάλογη και μεταξύ εργαζομένων μαύρου και λευκού χρώματος. Όμως το μόνο που μπορεί ψυχρά να συμπεράνει κανείς από τα νούμερα που παραθέσαμε είναι ότι οι μεγαλοκαπιταλιστές είναι συντριπτικά λευκοί, ενώ η φτώχεια μοιράζεται φυλετικά πολύ πιο ισότιμα. (Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το ποσοστό 40% των μαύρων οικογενειών που έχουν δικό τους σπίτι σε σχέση με το 70% των λευκών είναι πολύ μικρότερο, δηλαδή είναι άλλης τάξης μεγέθους από το 1 προς 10 ακόμα και αν λογαριάσουμε ότι τα σπίτια του μαύρου προλεταριάτου είναι πολύ πιο μικρής αξίας από εκείνα του λευκού). Τα βασικά κείμενα με τη λογική του 1 προς 10 διατυπώνουν τη θέση ότι επειδή υπάρχει μια πελώρια διαφορά μεταξύ μαύρου και λευκού εργαζόμενου ακριβώς στο επίπεδο της περιουσίας αυτή κάνει τον δεύτερο να ζει πάρα πολύ καλύτερα από τον πρώτο σε σπουδές, υγεία, σύνταξη, οπότε πρέπει να δοθεί από το δομικά ρατσιστικό αμερικανικό κράτος στον μαύρο απόγονο του σκλάβου η περιουσία που του λείπει σε σχέση με το λευκό, ακόμα και αν αυτός είναι ένας εργάτης.

Στην πραγματικότητα είναι οι διαφορές στο μισθό που έχουν τη μεγαλύτερη οικονομική αξία για τους φτωχούς και μεσαίους μισθωτούς γιατί είναι αυτή που μεγαλώνει, συντηρεί, ή μικραίνει την όποια περιουσία τους. **Και αυτές τις διαφορές πρέπει να αντιπαλεύουν οι μισθωτοί όχι για να γίνουν πιο πλούσιοι αλλά για να είναι πιο ενωμένοι η τάξη τους και από εκεί πιο αποτελεσματικές οι κοινές οικονομικές διεκδικήσεις τους.** Με αυτή την έννοια το πιο χαρακτηριστικό ζήτημα σε ότι αφορά την ταξική πάλη στις ΗΠΑ σε αυτό το επίπεδο και που σπάνια αναφέρεται είναι ότι η ψαλίδα ανάμεσα στο μαύρο και το άσπρο προλεταριάτο για την ίδια ακριβώς δουλειά και τα ίδια τυπικά προσόντα και τις δεξιότητες, μειωνόταν διαρκώς από το μεγάλο δημοκρατικό αντιρατσιστικό κίνημα των μέσων της δεκαετίας του 60 ως τα 1990. Από τότε άρχισε να αυξάνεται και τώρα βρίσκεται γύρω στο 10%. Εδώ να σημειώσουμε ότι η διαφορά αυτή γίνεται περίπου 18% αν πάρουμε υπ όψιν μας ότι εξαιτίας της δυσμενέστερης θέσης στην οποία για ιστορικούς λόγους (που δεν θα αναλύσουμε εδώ αλλά έχουν να κάνουν με τη μακρόχρονη ρατσιστική κακομεταχείριση και υπερεκμετάλλευση που έχει σε ένα μικρότερο βαθμό συνεχιστεί στις ΗΠΑ και στο υλικό και στο ιδεολογικό επίπεδο και μετά τη νομική κατάργηση των φυλετικών διακρίσεων το 1965) βρίσκεται το μαύρο προλεταριάτο, αυτό απασχολείται κατά μέσο όρο σε πιο χαμηλής ειδίκευσης και αντικειμενικά χειρότερα αμειβόμενες δουλειές σε σχέση με το λευκό.

Δηλαδή κανείς δεν αμφισβητεί ότι όποτε το δημοκρατικό και το ταξικό κίνημα ήταν ισχυρά, η φυλετική απόσταση στους μισθούς και γενικά στις απολαβές μειωνόταν θεαματικά, όπως έγινε μεταξύ 1970-1990. Ήταν τότε που δυνάμωσε όσο ποτέ η θέση της μαύρης εργατικής τάξης μέσα στα συνδικάτα, πράγμα που έγινε πρώτα στα συνδικάτα της βιομηχανίας, ιδίως της βαριάς. Ήταν στο συνδικαλισμό στις χαλβουργίες, στις αυτοκινητοβιομηχανίες και στην ενέργεια όπου οι αριστερές και ταξικές εργατικές δυνάμεις έσπασαν πρώτες στην πράξη και σε όλα τα επίπεδα τις φυλετικές διακρίσεις μετά το 1970 και ακολούθησε όλη η βιομηχανία. Η αποβιομηχάνιση όλου του δυτικού βορρά -και των ΗΠΑ- μετά τα 1990 που προκλήθηκε από τη μεταφορά ενός πελώριου μέρους της βιομηχανικής τους παραγωγής προς τα φτηνά μεροκάματα του παγκόσμιου κέντρου του αντεργατισμού

και του δουλοκτητικού “συνδικαλισμού”, που είναι η Κίνα, έφερε μεγάλη ανεργία παντού στον βιομηχανικό Βορρά και διευκόλυνε την αποδυνάμωση των συνδικάτων εκεί. Αλλά η βαθύτερη αιτία για την αποδυνάμωση ήταν η γενική προδοσία της παγκόσμιας αριστεράς από τους σοσιαλφασίστες και τους φίλους τους, τους πουλημένους στα δυτικά μονοπώλια σοσιαλδημοκράτες, που από κοινού προκάλεσαν μια κοσμοϊστορική ήττα και μια μισοδιάλυση του εργατικού συνδικαλισμού σε όλες τις δημοκρατικές χώρες, ιδιαίτερα στις πάντα πιο καλά οργανωμένες και κτηνώδεις στον αντεργατισμό και στην απεργοσπασία της άρχουσας τάξης τους ΗΠΑ. Αυτή η ήττα του εργατικού κινήματος ήταν ο παράγοντας που χτύπησε πρώτους απ όλους τους έγχρωμους και μετανάστες εργάτες, ειδικά το σχετικά πιο ανειδίκευτο αφοραμερικάνικο βιομηχανικό προλεταριάτο στις ΗΠΑ και το έριξε στην ανεργία και στις κακά αμειβόμενες υπηρεσίες όπου ο συνδικαλισμός είναι επίσης σε πολύ χειρότερη κατάσταση από εκείνον στις βιομηχανίες. Αυτή η εξέλιξη οδήγησε την ψαλίδα μαύρων-άσπρων στους μισθούς, που έκλεινε διαρκώς από τα 1970 ως τα 1990, στο να ανοίξει ξανά και να μένει ανοιχτή και να ανοίγει περισσότερο ως αυτή τη στιγμή.

Αντί λοιπόν η απάντηση του “Κινήματος για τις Μαύρες Ζωές” και του μαζικού BML που αυτό καταφέρνει να χειραγωγεί, να είναι η πιο μεγάλη ενότητα μαύρων και λευκών εργατών, καθώς και μαύρων και άσπρων δημοκρατών για το από κοινού χτύπημα κάθε ρατσισμού και ρατσιστικής διάκρισης μέσα στο κίνημα για ίσους μισθούς η απάντηση που ήρθε είναι το σύνθημα για αύξηση της περιουσίας, δηλαδή της συσσώρευσης κάποιου κεφαλαίου, ειδικά για τους μαύρους εργαζόμενους.

Η αστοδημοκρατική επανάσταση στις ΗΠΑ έχει ολοκληρωθεί. Αυτοί που αρνούνται ότι υπήρξε ετοιμάζουν έναν νέο φασισμό

Τώρα είναι η ώρα του αντιφασιστικού μέτωπου με το ενιαίο ταξικό μέτωπο στην καρδιά του

Στην ουσία και η γραμμή των επανορθώσεων και αυτή της μείωσης ή της κατάργησης της αστυνομίας βρίσκεται στα πλαίσια μιας ευρύτερης πλατφόρμας σύμφωνα με την οποία η φτώχεια της πλειοψηφίας του μαύρου πληθυσμού δεν οφείλεται κυρίως στις ταξικές ανισότητες που προκαλεί μέσα στη χώρα ο ίδιος ο ανεπτυγμένος καπιταλισμός οι οποίες φέρνουν εξαιτίας κυρίως των παλιών διακρίσεων και των σημερινών ρατσιστικών επιβιώσεων σε ακόμα χειρότερη θέση σε σχέση με την υπόλοιπη φτωχολογία τις φυλετικές και εθνικές μειονότητες. Σύμφωνα με αυτή την πλατφόρμα η φτώχεια της πλειοψηφίας του μαύρου πληθυσμού οφείλεται κυρίως στο ότι αυτός δεν έχει απελευθερωθεί φυλετικά, δηλαδή δεν έχει χοντρικά ολοκληρωθεί η αστική δημοκρατική επανάσταση στις ΗΠΑ, (και μάλιστα αμφισβητείται αν ποτέ υπήρξε) ούτε με τον αιματηρό δημοκρατικό εμφύλιο του 19ου αιώνα, ούτε με το αντιρατσιστικό κίνημα ενάντια στο απαρτχάιντ (αλλιώς νόμοι του Τζιμ Κροου) υπό τον Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ τον 20ο αιώνα που είχε σαν ένα από τα αποτελέσματά του ανάμεσα στα άλλα και την πολιτική της «affirmative action», δηλαδή τα μέτρα θετικής διάκρισης υπέρ των αφοραμερικάνων ως τα σήμερα (πχ εισαγωγή στις ανώτατες σπουδές στους αφοραμερικάνους με ευνοϊκή ποσόστωση, ειδικά οικογενειακά επιδόματα για τις μαύρες μονογονεϊκές οικογένειες κλπ).

Το συμπέρασμα που βγαίνει από έναν τέτοιο ισχυρισμό είναι ότι η κατάσταση της αφοραμερικάνικης φτωχολογίας θα αλλάξει μόνο αν ο μαύρος πληθυσμός απελευθερωθεί από μια ρατσιστική καταπίεση που ασκεί γενικά και από την ίδρυση του κράτους καθολικά ο λευκός πληθυσμός ακόμα και όταν έχει τις καλύτερες προθέσεις. Αυτό είναι το συγκεκριμένο νόημα που δίνεται τελευταία στη θεωρία περί δομικού ή θεσμικού ρατσισμού, δηλαδή περί ενός βαθιά ρατσιστικού, ουσιαστικά αδιόρθωτα ρατσιστικού αμερικάνικου κράτους και κοινωνίας. Η πιο καθαρή εικόνα για αυτήν την αντίληψη είναι το σύνθημα του “Κινήματος” σύμφωνα με το οποίο ακόμα και οι ίδιοι οι κοινά αγωνιζόμενοι άσπροι διπλά στους μαύρους είναι χωρίς να το θέλουν αντικειμενικά συνένοχοι μιας ρατσιστικής κοινωνίας των λευκών, οπότε

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Θετικός σε σχέση με τον προηγούμενο διαλυτικό του ΣΥΡΙΖΑ καθώς και με τη σάπια γραμμή της ΟΛΜΕ αλλά χωρίς αληθινή διέξοδο για τους μαθητές

Ο νέος νόμος που ψηφίστηκε για την Παιδεία, αλλάζει αρκετά από τα αρνητικά των προηγούμενων νόμων ΣΥΡΙΖΑ τα οποία είχαν οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη διάλυση την εκπαίδευση καθώς την ήθελαν τέτοια που να αντιστοιχεί στην αποικιοποίηση της χώρας στο ρωσοκινεζικό άξονα και τους φίλους του την οποία προωθούσαν φανατικά. Αν και ο νέος νόμος έχει μερικά πιασάρια προς πιο αντιδραστικές θέσεις, όπως στο ζήτημα της διαγωγής στα απολυτήρια, εν τούτοις είναι καλύτερος από τους προηγούμενους του ΣΥΡΙΖΑ και της Σαμαρικής ΝΔ. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που η ΟΛΜΕ και όλη η ψευτοαριστερά στην εκπαίδευση τον χτύπησαν με μια πρωτοφανή ένταση και θα κάνουν ότι μπορούν για να τον υπονομεύσουν στην πράξη..

Το κύριο σήμερα είναι ότι η εκπαίδευση στην Ελλάδα είναι ουσιαστικά διαλυμένη, ξεκομμένη από την παραγωγή και την πράξη, με περιεχόμενο σπουδών απαρχαιωμένο ή αντιδραστικό, με τις φυσικές επιστήμες, την τεχνολογία και τα μαθηματικά να είναι σε δεύτερη μοίρα και να κυριαρχούν τα αστικά ταξικά (ή ανθρωπιστικά όπως κατ' ευφημισμό τα αποκαλούν) μαθήματα και τα αρχαία ελληνικά. Το ελληνικό σχολείο της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι έτσι ένα όλο και πιο υποδειγματικό σχολείο της παπαγαλίας και της απουσίας της κριτικής σκέψης, της απουσίας του επιστημονικού πειραματισμού και της πράξης, της ανορθογραφίας και της αδυναμίας ορθής σύνταξης ενός κειμένου από τους μαθητές. Πρόκειται για ένα σχολείο σπατάλης των ζωντανών δυνάμεων της νεολαίας και του ενουχισμού της, σχολείο της πλήξης και της βαρεμάρας. Το χειρότερο είναι ότι πρόκειται για ένα σχολείο που οι τάξεις του είναι σε σπάνιο βαθμό τόσο βαθιά ταξικά διαιρεμένες στα δύο. Στους «καταρμένους της πίσω τάξης», που είναι κυρίως τα παιδιά της φτωχολογίας και σε αυτούς που τα καταφέρνουν πηγαίνοντας σχεδόν στο σύνολό τους στα φροντιστήρια που είναι τα παιδιά συνήθως των σχετικά πιο εύπορων ή μορφωμένων γονιών που μπορούν να τα βοηθήσουν.

Σε αυτά τα πιο θεμελιώδη προβλήματα και τα ουσιαστικά αρνητικά χαρακτηριστικά του σχολείου εδώ και πολλά χρόνια (αναφερόμαστε βασικά στην πρωτοβάθμια και μέση εκπαίδευση) δεν απαντά το νομοσχέδιο, όπως δεν ενδιαφέρεται ποτέ γι αυτά η ΟΛΜΕ, για την ακρίβεια ενδιαφέρεται να τα διαιωνίζει.

Ας δούμε πιο αναλυτικά το νέο νόμο αναφερόμενοι στις βασικές του διατάξεις που αφορούν την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

α) Υπάρχει μια διάταξη που εισάγει στο Νηπιαγωγείο, στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο τα λεγόμενα Εργαστήρια Δεξιοτήτων. Δεν εννοούν με τούτο τη σύνδεση του παιχνιδιού στο νηπιαγωγείο με την τεχνολογία ή με χειροτεχνικές δραστηριότητες ή στο Δημοτικό και στο Γυμνάσιο τη σύνδεση των μαθημάτων των φυσικών επιστημών με την τεχνική και την τεχνολογία, δηλαδή τη σύνδεσή τους με τις πρακτικές εφαρμογές τους, ούτε βέβαια τη Ρομποτική σαν αυτοτελές μάθημα, αλλά μια σειρά μαθημάτων που έχουν σχέση με το περιβάλλον, την κλιματική

αλλαγή, τα ανθρώπινα δικαιώματα κλπ. Υπάρχει βέβαια σαν μια θεματική ενότητα αλλά ανάμεσα σε πολλά άλλα η Ρομποτική και το STEM/STEAM (STEM είναι τα διεθνή αρχικά για τις θετικές επιστήμες, την τεχνολογία, τη μηχανική και τα μαθηματικά) που έχουν εισαχθεί εδώ και χρόνια σε όλο τον κόσμο με μεγάλο βάρος σε κάθε εκπαιδευτικό πρόγραμμα αλλά εδώ το κάνουν ξέσουρα μόνο και μόνο για να μην τους ξεφωνίσουν διεθνώς. Πρόκειται για μια διάταξη κομμένη και ραμμένη στα μέτρα της ιδεολογικής και πολιτικής γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή της γραμμής του σαμποταρίσματος της παραγωγής. Στην πραγματικότητα τα δύο πιο βασικά μαθήματα η Ρομποτική και το STEM, είναι το άλλοθι για το πέρασμα της γραμμής ΣΥΡΙΖΑ, αφού αυτό που θα γίνεται θα είναι μάθημα για το περιβάλλον και την κλιματική αλλαγή και με αφορμή την προστασία του περιβάλλοντος, θα γίνεται το χτύπημα της βιομηχανίας και ιδιαίτερα της βαριάς, αφού σύμφωνα με τους σοσιαλφασίστες κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής κοπής, η βιομηχανία ρυπαίνει και παράγει μόνο το κέρδος του καπιταλιστή, οπότε είναι εξ ορισμού αρνητική ή στην καλύτερη περίπτωση αναγκαίο κακό. Πρόκειται για μια προβοκατόρική διάταξη.

β) Ο Νόμος εισάγει στο Νηπιαγωγείο τη διδασκαλία των Αγγλικών σαν δημιουργική δραστηριότητα πράγμα που είναι θετικό. Την εισάγει επίσης και στις Α και Β τάξεις του Δημοτικού, αλλά αφαιρώντας μία ώρα αντίστοιχα από το σημαντικό μάθημα Μελέτη Περιβάλλοντος. Η εισαγωγή των Αγγλικών είναι θετική αλλά η αφαίρεση μια ώρας από τη Μελέτη Περιβάλλοντος είναι αρνητική. Την εισαγωγή των Αγγλικών, δηλαδή τη γλώσσα της διεθνούς συνεννόησης τη χτυπούν με μανία η ψευτοαριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ επειδή τη θεωρούν ιμπεριαλιστική.

γ) Εισάγει μια σειρά από αυστηρότερα εξεταστικά μέτρα τόσο στο Γυμνάσιο όσο και στο Λύκειο. Οι εξετάσεις είναι γνωστό ότι στο αστικό σχολείο που δεν στηρίζεται στη συλλογική πράξη και μελέτη αλλά κυρίως στην ατομική θεωρητική επίδοση (στην Ελλάδα σε μεγάλο βαθμό απομνημονευτικοί χαρακτήρα) είναι το μόνο μέσο με το οποίο ελέγχονται οι όποιες στοιχειωδώς αναγκαίες γνώσεις οι οποίες αποκτήθηκαν στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς. Ειδικά στο ελληνικό σχολείο της πλήξης και της παπαγαλίας οι εξετάσεις είναι απαραίτητες γιατί είναι ο μόνος τρόπος για να διαβάζουν και να παρακολουθούν και κάτι χρήσιμο να μαθαίνουν οι μαθητές. Χωρίς καθόλου εξετάσεις ειδικά το ελληνικό σχολείο δεν θα υπήρχε καν.

Μέχρι σήμερα για να προαχθεί κανείς σε μια επόμενη τάξη ή να απολυθεί είτε από το Γυμνάσιο, είτε από το Λύκειο αρκεί να είχε γενικό μέσο όρο 9,5 και έδινε επίσης σε 4 μαθήματα εξετάσεις τον Ιούνιο στο Γυμνάσιο. Τι έγινε στην πράξη με αυτό; Έστω ότι κάποιος μαθητής είχε ετήσιο μέσο όρο στα Μαθηματικά 5, στην Νεοελληνική Γλώσσα και Λογοτεχνία 5, στη Φυσική 5, στη Χημεία 5 και στα Αρχαία 5, αλλά είχε Θρησκευτικά 20, Πολιτική Αγωγή 19 και Γεωγραφία 15 (συνθεστάτο και ευκολότατο στην ελληνική σχολική πραγματικότητα) και στα υπόλοιπα πάνω από 9,5. Ο μαθητής αυτός περνούσε την τάξη και ας είχε στα

βασικά μαθήματα βαθμό 5, δηλαδή δεν ξέρεי τίποτα. Στη σημερινή ελληνική σχολική πράξη κανείς μαθητής δεν έχει βαθμό 5, αλλά από 8 και πάνω κι ας μην ξέρει τίποτα οπότε και η προαγωγή είναι ακόμη ευκολότερη. Το αντίστοιχο ίσχυε και στο Λύκειο. Αυτός ο παραλογισμός, δηλαδή η αποθέωση της σχολικής διάλυσης ψηφίστηκε από το ΣΥΡΙΖΑ και τέλειωσε το σχολείο σαν χώρο μεταφοράς γνώσης ειδικά γι αυτούς τους μαθητές που εμείς λέμε «πίσω τάξη» που σταμάτησαν εντελώς και να διαβάζουν και να παρακολουθούν, αφού η προαγωγή τους ήταν έτσι κι αλλιώς εξασφαλισμένη. Και επειδή κανείς δεν ασχολείται με την «πίσω τάξη» γίνεται φανερό ότι αυτή η «πίσω τάξη» έφευγε από το σχολείο ουσιαστικά αγράμματη αφού περίμενε να περάσουν τα χρόνια μιας υποχρεωτικής μαρτυρικής παρακολούθησης κατά την οποία τα μάτια δεν έβλεπαν, τα αυτιά δεν άκουγαν και το μυαλό δεν μπορούσε καν να ταξιδέψει ελεύθερα αλλά απλά σταματούσε.

Ο νέος νόμος, για να αντιμετωπίσει αυτόν τον παραλογισμό, αυξάνει από 4 σε 7 τα μαθήματα που εξετάζονται γραπτά τον Ιούνιο στο Γυμνάσιο πράγμα που εμείς θεωρούμε θετικό, ενώ αυξάνει το όριο προαγωγής και απόλυσης από 9,5, ανεξάρτητα από βαθμούς στα επιμέρους μαθήματα, σε 10 μέσο όρο για κάθε μάθημα χωριστά, ενώ ταυτόχρονα ορίζει μετεξεταστέους για το Σεπτέμβριο σε έως τέσσερα μαθήματα κάτω από τη βάση αρκεί να έχει κανείς 13 μέσο όρο. Αλλιώς επαναλαμβάνεται η τάξη. Θεωρούμε το 13 σαν μέσο όρο για να μείνει κανείς μετεξεταστέος για το Σεπτέμβριο άδικο και καταπιεστικό από τη στιγμή που δεν παίρνονται μέτρα για την ενίσχυση των αδύνατων μαθητών.

Για το Λύκειο απλά από 9,5 ο γενικός μέσος όρος προαγωγής και απόλυσης γίνεται 10. Ουσιαστικά στο Λύκειο δεν άλλαξε κάτι. Η ΟΛΜΕ φυσικά είναι και αντίθετη σε όλα αυτά μιας και είναι ο εκφραστής του ότι χειρότερο, αντιδραστικότερο και αδιάφορο έχει στη σχέση της με το λαό, και εν προκειμένω με τους μαθητές η κρατική υπαλληλία. Η ΟΛΜΕ θέλει το σχολείο της καταναγκασμένης παρουσίας του μαθητή με τη μαρτυρική πλήρη του και την εξασφαλισμένη πλήρη αμάθεια που δεν απαιτεί καμιά προσπάθεια από το δάσκαλο, μόνο τη διεκπεραίωση ενός αχθοφορικού καθήκοντος εκφώνησης της ύλης και βαθμολόγησης του παπαγαλισμένου περιεχομένου της.

δ) Ο νόμος επαναφέρει την Τράπεζα Θεμάτων διαβαθμισμένης δυσκολίας. Πρόκειται για ένα σύνολο από θέματα στα διάφορα μαθήματα, που γράφεται από εκπαιδευτικούς και αναρτάται στην ιστοσελίδα του Υπουργείου Παιδείας και από όπου οι εκπαιδευτικοί είναι υποχρεωμένοι να επιλέξουν ένα αριθμό θεμάτων για τις γραπτές εξετάσεις. Η Τράπεζα αυτή είχε εισαχθεί από τη ΝΔ και είναι γεγονός ότι βοήθησε στο διάβασμα των μαθητών, ενώ την κατέργησε ο ΣΥΡΙΖΑ. Η σχολική πραγματικότητα έδειξε ότι αμέσως με την κατέργηση της Τράπεζας και σε συνδυασμό με την εύκολη προαγωγή στην επόμενη τάξη, σταμάτησε να διαβάζει ο μεγαλύτερος αριθμός μαθητών. Το μόνο αρνητικό της είναι ότι πρέπει να γίνεται επιλογή των θεμάτων που εισάγονται στην τράπεζα και όχι να εισάγει καθένας

ότι νάναι. Φυσικά η ΟΛΜΕ και όλη η ψευτοαριστερά είναι αντίθετοι στην Τράπεζα θεμάτων με το επιχείρημα ότι την προηγούμενη φορά που εφαρμόστηκε αυξήθηκε η σχολική αποτυχία. Η «πονηρή» ΟΛΜΕ φυσικά δεν αναφέρει ότι η εισαγωγή της συνοδεύτηκε με αύξηση του διαβάσματος και της παρακολούθησης στο σχολείο, ότι η αύξηση της αποτυχίας δεν οφειλόταν στην υπερβολική δυσκολία των θεμάτων, αλλά στο γεγονός ότι το γνωστικό επίπεδο των μαθητών είναι πολύ χαμηλό, ούτε φυσικά και στο γεγονός ότι με την κατάργησή της από το ΣΥΡΙΖΑ, που αναφέρθηκε και σαν μεγάλη επιτυχία του συνδικαλιστικού κινήματος, η πλειοψηφία των μαθητών σταμάτησε να διαβάζει και να ασχολείται με το διάβασμα (σε συνδυασμό και με τη βάση 9,5 και με την ελάττωση του αριθμού των εξεταζόμενων μαθημάτων τον Ιούνιο).

ε) Ο νόμος εισάγει την αναγραφή στα απολυτήρια Γυμνασίου και Λυκείου τη διαγωγή του μαθητή, η οποία είχε καταργηθεί από το ΣΥΡΙΖΑ το 2017. Πρόκειται για ένα αναχρονιστικό μέτρο που φέρνει την εκπαίδευση στις μαύρες εποχές της αντιδημοκρατίας και του αυταρχισμού. Πρέπει να καταργηθεί άμεσα.

ζ) Ο νόμος νομοθετεί (με λεκτικές αλλαγές) την αξιολόγηση-εσωτερική και εξωτερική-των σχολείων. Τα σχετικά άρθρα είναι σχεδόν πιστή αντιγραφή του αντίστοιχου νόμου 4547/2018 του ΣΥΡΙΖΑ. Η διαφορά είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ έλεγε την αξιολόγηση «αποτίμηση εκπαιδευτικού έργου», ενώ στο νέο νόμο λέγεται αυτοαξιολόγηση των σχολικών μονάδων (εσωτερική αξιολόγηση) και εξωτερική αξιολόγηση των σχολικών μονάδων ως προς το εκπαιδευτικό έργο τους. Ο νόμος προβλέπει τον προγραμματισμό στην αρχή της χρονιάς των δράσεων των εκπαιδευτικών του σχολείου ή ομάδας εκπαιδευτικών ή ομάδας σχολείων παρουσία ενός Συντονιστή (που υπάρχει και σήμερα για μια ομάδα σχολείων μιας Διεύθυνσης Εκπαίδευσης) και στο τέλος της χρονιάς ο ίδιος σύλλογος συντάσσει μια έκθεση που τη στέλνει στο Συντονιστή και την αναρτά στην ιστοσελίδα του σχολείου. Αυτή είναι η εσωτερική αξιολόγηση. Ο Συντονιστής συντάσσει μια έκθεση με τις παρατηρήσεις του την οποία αποστέλλει στο αντίστοιχο όργανο της Περιφέρειας και αυτό με τις παρατηρήσεις του από το σύνολο των σχολείων της περιφέρειάς του αποστέλλει στο Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής. Αυτή είναι η εξωτερική αξιολόγηση. Στην πραγματικότητα αυτό που ζητείται εδώ είναι τα αυτονόητα. Αν δηλαδή η σχολική μονάδα θα πραγματοποιήσει κάποιους στόχους πέρα από τη διδασκαλία των μαθημάτων. Ασφαλώς δεν θα διαφωνήσουμε, αλλά, με την προϋπόθεση ότι αυτή η αξιολόγηση θα χρησιμοποιηθεί αποκλειστικά και μόνο για τη βελτίωση της διδασκαλίας, της παρεχόμενης γνώσης και της βελτίωσης των δεξιοτήτων των εκπαιδευτικών. Είμαστε αντίθετοι με κάθε είδους τιμωρητική αξιολόγηση για τους εκπαιδευτικούς και κάθε είδους διαχωρισμό των σχολικών μονάδων που ίσως στο μέλλον έχει σχέση με την κρατική τους χρηματοδότηση. Η ΟΛΜΕ φυσικά αρνείται οποιαδήποτε αξιολόγηση, ακόμη και για τα αυτονόητα επισείοντας τον μπαμπούλα της ατομικής τιμωρητικής αξιολόγησης των καθηγητών, που ο νόμος δεν αναφέρει.

στ) Ο νόμος θεσπίζει εσωτερικό κανονισμό λειτουργίας που συντάσσεται από το διευθυντή αλλά αποφασίζεται από το σύλλογο διδασκόντων, το ΔΣ του συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου, έναν εκπρόσωπο του αντίστοιχου δήμου και για τη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση και από το προεδρείο του 15μελούς των μαθητών του σχολείου. Δηλαδή από όλους τους παράγοντες της σχολικής ζωής. Πρόκειται αναμφίβολα για θετικό άρθρο. Οπότε είναι φυσικό η ΟΛΜΕ να είναι αντίθετη. Η ΟΛΜΕ με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΡΙΖΑ και τις Παρεμβάσεις είναι πάντα αντίθετη με οποιαδήποτε συμμετοχή είτε των μαθητών, είτε των γονιών στη σχολική ζωή. Ζητάει πάντα προσλήψεις και ειδικούς. Αντίθετα θα έπρεπε να ζητείται η μαζική συμμετοχή γονέων, μαθητών και καθηγητών στο ζήτημα αυτό. Η ΟΛΜΕ και τα σοσιαλφασιστικά κόμματα που εκπροσωπούνται σε αυτήν δεν θέλουν ποτέ οι μάζες να κάνουν τίποτα που να είναι έξω από τον έλεγχό τους. Αυτό δείχνει πόσο πολύ υποτιμούν και φοβούνται την οργάνωση των ανθρώπων για την αλλαγή και την οργάνωση της ζωής τους.

ζ) Ο νόμος θεσπίζει επίσης Σύμβουλο Σχολικής Ζωής, που είναι δύο εκπαιδευτικοί του σχολείου, για την επίλυση ενδοσχολικών προβλημάτων (σχολικός εκφοβισμός κλπ), οι οποίοι όμως θα βοηθούνται από το σύλλογο διδασκόντων. Θεωρούμε ότι αυτό θα ήταν πολύ θετικό αν τα ενδοσχολικά προβλήματα λυνόντουσαν από την τριάδα σύλλογος διδασκόντων, μαζί με το 15μελές των μαθητών με τη βοήθεια ενός παιδαγωγού ειδικευμένου σε τέτοια ζητήματα. Η ΟΛΜΕ θέλει τα ζητήματα αυτά να τα λύσουν αποκλειστικά οι ειδικοί ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί που λειτουργώντας ανεξέλεγκτα από τα συλλογικά όργανα του σχολείου για τόσο ζωτικά και λεπτά ζητήματα θα έχουν όλο και περισσότερο τη θάση να τα λύνουν στο σκοτάδι και συμβιβαστικά υπέρ της κάθε φορά πιο ισχυρής πλευράς μια διένεξη. Όπως η ΟΛΜΕ γράφει στη σχετική ανακοίνωσή της (28-4): «όσο πιο ανταγωνιστικό και δύσκολο είναι ένα εκπαιδευτικό σύστημα τόσο πιο πολύ αυξάνονται οι απορριπτικές τάξεις και τα φαινόμενα σχολικού εκφοβισμού». Άρα εύκολες και λίγες εξετάσεις και φυσικά φταίει πάντα ο καπιταλισμός, «από τον οποίο θα απαλλαχτείτε εύκολα ψηφίζοντας εμάς». Δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτα άλλο! Ο σοσιαλφασισμός που διαλύει μια χώρα για να υποδουλωθεί αυτή στα ξένα νέα αφεντικά σε όλο το μεγαλείο του.

η) Ο νόμος τιμωρεί τον αναπληρωτή ο οποίος θα παραιτηθεί μετά την ανάληψη της υπηρεσίας του με στέρηση του δικαιώματος πρόσληψης εκτός του τρέχοντος έτους και για άλλα δύο ακόμη χρόνια χωρίς πρόσληψη. Θεωρούμε απαραίτητο αυτό το άρθρο που πρέπει να καταργηθεί άμεσα. Αυτό, γιατί είναι γνωστό ότι οι αναπληρωτές δέχονται πιέσεις από τις σημερινές συνθήκες της φτώχειας από τη μια, από το γεγονός ότι οι περισσότεροι είναι μεγάλης ηλικίας με οικογένειες, και από το γεγονός ότι πολλές φορές το κόστος διαμονής στον τόπο πρόσληψης εξαιτίας του τουρισμού είναι πολύ υψηλό και άρα δυσβάσταχτο για τους αναπληρωτές. Το κράτος ακόμη και οι δήμοι δεν παίρνουν κανένα μέτρο,

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗ: ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΙ ΜΙΑ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

Συνέχεια από τη σελ. 1

μπορεί τόσο εύκολα να τη φτύνει όλη η Ευρώπη, και γι' αυτό αποχώρησε από αυτήν δηλώνοντας ότι «Υπάρχουν πολλοί άστεγοι με πατριωτικές απόψεις... αυτός ο χώρος πρέπει να συσπειρωθεί» (στο ίδιο). Αυτή τη δουλειά μιας πιο αποδεκτής από τις ευρωπαϊκές χώρες συσπείρωσης των «πατριωτών» ήρθε να αναλάβει ο Κασιδιάρης, ο άνθρωπος που δήλωσε μέσα στη Βουλή πως αντιλαμβάνεται τον «πατριωτισμό», κάνοντας κάλεσμα στο ρώσικο στρατό να φυλάει τους αγηγούς των υδρογονανθράκων στα σύνορα (https://www.oakke.gr/na481/481ha_rosod.htm).

Στο σημείο αυτό πρέπει να αναζητηθεί ο βαθύτερος λόγος της δημιουργίας του κόμματος Κασιδιάρη από τα σπλάχνα της «Χρυσής Αυγής». Όχι μόνο ο ρώσικος στρατός αλλά γενικότερα η Ρωσία του Πούτιν δεν θα μπορούσε να έχει στην Ελλάδα σαν το πιο φιλικό της και αφοσιωμένο κόμμα, ένα κόμμα σαν την ΧΑ, τόσο πολύ σταμπαρασμένο σε ναζιστικό. Αυτό επιτρεπόταν μέχρι ενός σημείου ως την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και την προσαρτήση της Κριμαίας. Ως τότε ο άνθρωπος του Πούτιν και καλυμμένος ναζιστής, ο ευρασιατιστής Ντούγκιν, μπορούσε να διατηρεί στενές σχέσεις με την αντιδυτική και ρωσόδουλη ΧΑ του Μιχαλολιάκου. Όμως το καθεστώς Πούτιν μετά την εισβολή στη Γεωργία και πιο πολύ στην Κριμαία κάλυψε τις πολεμικές προετοιμασίες του ενάντια στην Ευρώπη πίσω από μια κεντρική προπαγανδιστική γραμμή. Αυτή είναι ότι η Δύση ετοιμάζεται να επιτεθεί ξανά στη Ρωσία με αιχμή της τους ναζιστές όπως σύμφωνα με τους σοσιαλφασίστες έγινε και στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, οπότε η Ρωσία έχει λόγο να προλάβει μια τέτοια επίθεση ενδεχόμενα και με μια δικιά της προληπτική επίθεση. Με αυτή τη λογική επιτέθηκε στην Ουκρανία το 2014. Γι' αυτήν την επίθεση στηρίχθηκε προπαγανδιστικά στους μόνους ναζιστές που υπάρχουν στη Δύση και είναι ενάντια στη Ρωσία σήμερα. Αυτοί είναι οι ναζιστές του Δεξιού Τομέα της Ουκρανίας με τους οποίους συμπάχησαν οι αντιρωσικοί εθνικιστές της Ουκρανίας για να ρίξουν το ρωσόδουλο καθεστώς Γιαννούκοβιτς. Με πρόσχημα το Δεξιό Τομέα και

την τρομοκρατική ρατσιστική του προπαγάνδα ενάντια στον ρωσόφωνο πληθυσμό της Ουκρανίας, μόλις έπεσε ο Γιαννούκοβιτς η πουτινική Ρωσία επιτέθηκε στην Ουκρανία και τη διαμέλισε. (Λίγοι ξέρουν ότι πριν παίζει αυτόν το προβοκατόρικο ρόλο υπέρ του Πούτιν ο Δεξιός Τομέας ήταν ρωσόφιλος ενώ ήταν και συνεχίζει να είναι αντιδυτικός). Με αυτή τη λογική η σημερινή Ρωσία σηκώνει σήμερα ακόμα πιο έντονα την αντιχιτλερική σημαία του Β' παγκόσμιου πολέμου σαν σημαία μιας δικιάς της δικαίως άμυνας απέναντι της Δύσης. Η πολιτική αυτή της Μόσχας διευκολύνεται στο έπακρο από την αναθεωρητική γραμμή που κρατάνε σήμερα οι φιλελεύθεροι της Δύσης για το β' παγκόσμιο πόλεμο, οι οποίοι από τυφλό αντικομμουνισμό εμφανίζουν την άμυνα της ΕΣΣΔ στο αντιφασιστικό μέτωπο σαν έναν σκυλοκαυγά μεταξύ Χίτλερ και Στάλιν όπου μάλιστα τον δεύτερο τον θεωρούν χειρότερο από τον πρώτο. Έτσι δίνουν το δικαίωμα στον Πούτιν που παριστάνει το διάδοχο του Στάλιν να τους κατηγορεί για φιλοχιτλερισμό ενώ είναι ο ίδιος ο πραγματικός νέος Χίτλερ.

Για τις ανάγκες αυτής της στρατηγικής προπαγανδιστικής γραμμής οι κλασικοί ναζιστές μέσα στη Ρωσία έχουν τεθεί εκτός νόμου και μερικοί βρίσκονται στη φυλακή, ενώ είναι νόμιμες και πολιτικά σεβαστές όλες οι οργανώσεις του νεοχιτλερισμού: ευρασιατιστές, πανσλαβιστές, εθνικομπολσεβίκοι κλπ. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο η ρώσικη διπλωματία δεν θα μπορούσε να επιτρέψει το βασικό της νεοναζιστικό κόμμα στην Ελλάδα να είναι ανοιχτά τέτοιο. Χρειάζονταν λοιπόν ένα νεοναζιστικό κόμμα που όχι μόνο θα ήταν δυνατό μέσα στο στρατό και μέσα στην αστυνομία αλλά που θα γίνεται αποδεκτό στην Ευρώπη σαν ένα ακόμα ακροδεξιό κόμμα, όπως αυτά των Σαλβίνι, Λεπέν και ΑFD. Για κάτι τέτοιο χρειαζόταν μια εγχείριση μέσα στη ΧΑ. Έπρεπε να κρατηθεί ακέραιο το ιδεολογικό και ανθρωπινό δυναμικό τους, αλλά να αλλάξει όνομα, αρχηγό και όσο ήταν δυνατό παρελθόν. Έτσι πρόκυψε το πέρασμα από τη ΧΑ του Μιχαλολιάκου σε μια ΧΑ του Κασιδιάρη που θα έχει άλλο όνομα και θα έχει ξεπλυθεί από το ανοιχτό ναζιστικό της παρελθόν. Αυτό είναι το νόημα της δίκης της ΧΑ. Δεν πήρε ο πόνος την αστι-

κή τάξη, ειδικά το ρωσόδουλο φασίστα Σαμαρά να εξαρθρώσει ξαφνικά και να πάει σε μια μεγάλη δίκη το πιο πιστό ρώσικο κόμμα επειδή σκότωσε έναν γενναίο και ευγενικό αντιφασίστα. Άλλωστε και η ΝΔ και όλη η υπόλοιπη αστική τάξη με πρώτη την ψευτοαριστερά οργάνωσαν ταυτόχρονα με την «εξάρθρωση» της συμμορίας πέντε μεγάλες γραμμές άμυνας: Πρώτον, εκθέσανε το αντιναζιστικό κίνημα στην προβοκάτσια του ψευτοαναρχισμού και του σοσιαλφασισμού με τα σπασίματα στις γειτονιές του Πειραιά και τα απωθητικά και αντιδραστικά συνθήματα με τις κρεμάλες και τα ανοιχτά σύνορα. Δεύτερον, εμπόδισαν τη δίκη να γίνει γνωστή στο λαό απαγορεύοντας την επαφή της με την τηλεόραση. Τρίτον, έτσι απομονωμένη και προβοκαρισμένη έριξαν τη δίκη στον πολιτικό θάνατο της παρατεταμένης ρουτίνας μέσω της οποίας αποφυλάκιζαν γρήγορα όλους τους κατηγορούμενους. Τέταρον, άφησαν τους ναζί μέσα στη Βουλή και άθικτο το μηχανισμό βίας τους για να τρομοκρατεί τους μάρτυρες κατηγορίας και ταυτόχρονα να συνεχίζουν να ρίχνουν στο λαό το εθνορατσιστικό τους δηλητήριο. Πέμπτον, άλλαξαν τον ποινικό κώδικα ώστε οι όποιες καταδίκες να γίνουν ελαφρότερες.

Ταυτόχρονα μέσω της υπερπαράτασης της δικής είχαν όλο τον καιρό να απομακρύνουν τα πολιτικά τους πυρά από τον Κασιδιάρη, συνεχίζοντας να ταυτίζουν τη ΧΑ με τον Μιχαλολιάκο και μια στενή του ομάδα, ενώ φρόντιζαν να ξεπλύνουν και να δίνουν πολιτικό κύρος στον πιο χρήσιμο από τους δυο ναζιστές. Υπάρχουν βέβαια και οι μαρτυρίες εναντίον του στη δίκη αν και εμποδίστηκαν να καταθέσουν ότι ήξεραν γι' αυτόν οι πιο βασικοί εναντίον του μάρτυρες κατηγορίες που ήταν οι προστατευόμενοι μάρτυρες επειδή αποχώρησε η συριζαϊκή και κνιτοναρική πολιτική αγωγή και αρνήθηκε να τους εξετάσει με το πρόσημα ότι ήταν καλυμμένοι (ενώ κανένας συριζαϊός δεν εξεγέρθηκε με το κάλεσμα τέτοιων μαρτυρών στη δίκη της Νοβάρτις).

Όλες οι προϋποθέσεις της ναζιστικής μεταμόρφωσης και της πολιτικής και οργανωτικής διαδοχής της συμμορίας της ΧΑ από το κόμμα Κασιδιάρη έχουν χοντρικά πραγματοποιηθεί. Τα ηγετικά στελέχη της συμμορίας μπορεί να εμφανίζονται με διάφορες οργανωτικές μορφές (Μιχαλολιάκος, Λαγός), αλλά τον κεντρικό πολιτικό ρόλο εδώ και αρκετά χρόνια σαν το πρόσωπο κύρους στη βάση αυτού του χρυσαυγίτικου τέρατος, τον φυλάει το διακομματικό πολιτικό καθεστώς για την πιο αποκρουστική φυσιογνωμία που έχει βγάλει αυτή η συμμορία, τον Κασιδιάρη.

Όλοι φροντίζουν γι' αυτή τη διαδοχή.

Δεν θα περίμενε λοιπόν κανείς

τη δημόσια καταδίκη και καταγγελία του νέου ναζιστικού κόμματος από τον επίσημο πολιτικό κόσμο, έστω από την ψευτοαριστερά που παριστάνει την αντιφασιστική δύναμη, καθώς αυτή όχι μόνο έχει πάρει την πιο μαχητική θέση υπέρ της νομιμότητας των «κομμάτων» των ναζιστών, αλλά έχει ρίξει τη γραμμή μετά τις εκλογές του Ιουνίου του 2019 ότι η ΧΑ τέλειωσε. Άλλωστε πολύ συνειδητά φρόντισαν να σβήσουν από τα μάτια του λαού ειδικά την εικόνα του Κασιδιάρη με το τατουάζ της σβάστικας στο μπράτσο, μία σβάστικα που την υποστήριζε με φανατισμό πιο πολύ από κάθε άλλο μέσα στη ΧΑ με την οργάνωση των ταγμάτων εφόδου κατά ανυπεράσπιστων μεταναστών, δημοκρατικών νεολαίων και αντιφασιστών, αλλά και δημόσια με άρθρο του στη φυλλάδα της ΧΑ για το «μέγα κοινωνικό αναμορφωτή» Χίτλερ που αν νικούσε στον πόλεμο θα έφτιαχνε μία καλύτερη Ευρώπη (<http://www.antinazi.gr/image/web/pδa.htm>). Πρωταγωνιστής στο ξέπλυμα του Κασιδιάρη ήταν και ακόμα περισσότερο είναι σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ. Αυτός ήταν που όταν ανέλαβε την κυβερνητική εξουσία άφησε χωρίς καμιά κριτική καν την εικόνα ενός Κασιδιάρη με τη γραβάτα να αγορεύει στη Βουλή ενάντια στους «διεφθαρμένους καναλάρχες» ή τον άφησε να βγάζει λόγους στο Σύνταγμα στην κρατική τηλεόραση δίπλα στους άλλους πολιτικούς αρχηγούς σε εθνικές επετείες. Ακόμα ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που προώθησε την περιφνημένη εικόνα του της περιοδείας του δίπλα στον υπουργό Εθνικής Άμυνας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ Καμμένο μαζί με κοινοβουλευτική αντιπροσωπεία σε ακριτικά νησιά όπου του απέδιδαν τιμές στρατιωτικά αγήματα.

Αλλά ποτέ τόσο ξεδιάντροπα όσο σήμερα δεν τόλμησε ο ΣΥΡΙΖΑ να ανοίξει το δρόμο στον Κασιδιάρη. Γιατί αμέσως μόλις ανακοίνωσε την αποχώρησή του από τη ΧΑ και τη δημιουργία του νέου κόμματος, ο εκδότης ενός από τα πιο γνωστά φιλοσυριζαϊκά μέσα (Documento), ο Βαξεβάνης, αποδέχτηκε τον Κασιδιάρη σαν πολιτικό συνομιλητή του ΣΥΡΙΖΑ, αναφέροντας σε σχόλιο του ότι «**με τον Κασιδιάρη ίσως μπορείς να αντιπαράθεθεις πολιτικά, με τον Μπογδάνο σίγουρα όχι**», δηλαδή ότι ένας τυπικός συριζαϊός σαν τον Βαξεβάνη μπορεί να αναγνωρίσει απλά σαν έναν πολιτικό αντίπαλο στον οποίο αντιπαράθεται με επιχειρήματα και όχι σαν ανειρήνευτο εχθρό του τον πιο τυπικό ναζιστή της χώρας ενώ θεωρεί σαν τέτοιο έναν απλό αντισυριζαϊό αστό εθνικιστή. Αυτή την τρομακτική πολιτική σημασία φιλοναζιστική δήλωση του Βαξεβάνη, δεν την καταδίκασε ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ σαν τέτοιος, αλλά ούτε καν κάποιος ηγετικό του στέλεχος. Κι όμως ο Βαξεβάνης είναι τόσο δεμένος με το ΣΥΡΙΖΑ, ώστε 77 βουλευτές του υπέγραψαν ερω-

τηση στη Βουλή διαμαρτυρόμενοι γιατί δεν πήρε χρηματοδότηση από το κράτος για την προβολή μηνυμάτων της προστασίας από τον κορονοϊό! Άλλωστε τον τόνο στα μέλη τον δίνει η ίδια η Αυγή που αναφέρει την είδηση του «κόμματος» Κασιδιάρη σαν ένα μικρής σημασίας ειδησεογραφικό θέμα. Την ίδια στάση κράτησε και το κόμμα στρατηγικός καθοδηγητής του αληθινού ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ. Στον Ριζοσπάστη το ζήτημα υποτιμήθηκε εντελώς ενώ εξαφανίστηκε κάθε αναφορά σε ναζί, ο Κασιδιάρης αναφέρεται ως «υπόδικος φασίστας».

Αλλά όποιος έχει μνήμη θυμάται κάτι βαθύτερο και πολύ προειδοποιητικό, ότι δηλαδή υπήρχε μια θεωρία του «εκδημοκρατισμού» της «ΧΑ» που είχε προωθήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Ο υπουργός δικαιοσύνης, Παρασκευόπουλος, είχε δηλώσει επί λέξει ότι συμφέρει τη δημοκρατία ο «εκδημοκρατισμός» της «Χρυσής Αυγής» μέσα από τη σύγκλιση του πολιτικού κόσμου μαζί της αντί για τη ρήξη! (<https://tvxs.gr/news/ellada/proseggisi-me-ti-xrysi-aygi-proteineio-o-paraskeuoyoylos>). Με την πολιτική της σύγκλισης ο Βούτσης είχε αποδεχτεί σε θετικό το ενδεχόμενο υπερψήφησης της «ΧΑ» του νομοσχεδίου του ΣΥΡΙΖΑ για την απλή αναλογική. Πιο πριν η Κωνσταντοπούλου είχε απαιτήσει την παρουσία των ναζιστών στη Βουλή γιατί αλλιώς η λειτουργία της θα ήταν παράνομη! Ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που φρόντισε να καταργηθεί σαν ποιητή η στέρση πολιτικών δικαιωμάτων, και **κυρίως** να ισχύσει ένας νέος ελαφρότερος ποινικός κώδικας πριν τις καταδίκες των ναζί, που δεν άλλαξε στα σημεία που τους ευνοούν στον ποινικό κώδικα η ΝΔ.

Πολύ πριν από το ΣΥΡΙΖΑ είχε καλοδεχτεί ο συνδικαλιστής του ΠΑΜΕ Σιφωνιός τον Κασιδιάρη και του άνοιξε τις πύλες της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο για να δηλώσει τη «στήριξή» του στους εργάτες και να τον νομιμοποιήσει συνδικαλιστικά. Στη συνέχεια το ψευτοΚΚΕ άφησε ασύδοτο και ανενόχλητο το ρατσιστικό σωματείο της ΧΑ στο Πέραμα να κάνει τον κουμανταδόρο της Κόσκο στις δουλειές.

Την ίδια πολιτική της σύγκλισης συνεχίζει η ηγεσία Μητσοτάκη σαν κυβέρνηση ΝΔ. Ήταν ο Μπακογιάννης που αποκατέστησε τον Κασιδιάρη στις επιτροπές του δήμου και έσπασε τον αποκλεισμό των χρυσαυγίτων από αυτές, όταν αυτός εκλέχτηκε δημοτικός σύμβουλος. Φρόντισε να ξεπλύνει αυτή την πράξη νομιμοποίησης με το ψήφισμα του δημοτικού συμβουλίου Αθήνας για την καταγγελία της εισαγγελικής αγόρευσης στη δίκη.

Ήταν όμως μέσα σε αυτό το γενικό κλίμα της νομιμοποίησης που τόλμησε με θράσος η εισαγγελέας

Συνέχεια στη σελ. 11

ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ενώ θα έπρεπε να γίνεται το αντίθετο για αυτούς τους εκπαιδευτικούς.

Θ) Ο νόμος αυξάνει τον αριθμό των Πειραματικών και των Πρότυπων σχολείων. Όσον αφορά τα Πειραματικά σχολεία, εφόσον η πρόσβαση σε αυτά είναι ελεύθερη θεωρούμε ότι καλά υπάρχουν και αυξάνονται γιατί πράγματι εκεί δοκιμάζονται νέες και καινοτόμοι εκπαιδευτικές μέθοδοι και οι δάσκαλοι είναι γενικά καλοί και αποτελεσματικοί στη διδασκαλία. Όσον αφορά στη λειτουργία των Πρότυπων θα επανέλθουμε σε επόμενο άρθρο μας.

Συμπερασματικά ο νέος νόμος έχει θετικά στοιχεία σε σχέση πάντα με την προηγούμενη διαλυτική πορεία του σχολείου, αλλά είναι αρνητικός σε σχέση με μια πραγματικά προοδευτική πολιτική για το σχολείο και δεν θα μπορέσει να ανακόψει ουσιαστικά αλλά μόνο να καθυστερήσει την πορεία προς τη διάλυση του ενταγμένη στην αποικιοποίηση της χώρας από το σαμποταριστικό διακομματικό καθεστώς που τη διοικεί.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΦΛΟΪΝΤ

Συνέχεια από τη σελ. 8

αν θέλουν να είναι συνεπείς οφείλουν να δηλώνουν το εξής προκειμένου να συμμετέχουν στον αντιρατσιστικό αγώνα: “Καταλαβαίνω ότι δεν θα καταλάβω ποτέ την καταπίεση των μαύρων ωστόσο συμπαραστέκομαι στον αγώνα τους”. Αυτή δεν είναι μια απλή ιδεολογική φράση, αλλά διαπερνάει όλη την πρακτική ακόμα και της συγκλονιστικής σημερινής φάσης του κινήματος, όπου μαζικά και συχνά πλειοψηφικά κατέβηκαν οι λευκοί δημοκράτες στις διαδηλώσεις δίπλα στους μαύρους. Είναι άφθονες λοιπόν οι παραινέσεις που έρχονται από ηγετικά στελέχη του “Κινήματος” ότι οι συμπαραστάτες πρέπει να μην διεκδικούν τις πρώτες θέσεις σε αυτό το κίνημα καθώς και οι συχνά επαναλαμβανόμενες πικρόχολες παρατηρήσεις ότι οι λευκοί συμπαραστάτες μετά τη διαδήλωση που ίσως πια έχει γίνει μόδα θα βρεθούν στις ασφαλείς γειτονιές τους και τα καλά πανεπιστήμια τους και οι μαύροι στα γκέτο, στην αμορφωσιά και την ανεργία τους (<https://www.nytimes.com/2020/06/26/nyregion/black-lives-matter-white-people-protesters.html>). Αν την πολιτική υπεροχή στο κίνημα των λευκών συμπαραστατών δεν την είχε η σοσιαλφασιστική κλίκα Σάντερς, και στο BLM η αδερφή αντίστοιχη κλίκα Ομπάμα στα πλαίσια ενός ενιαίου καταμερισμού, αυτές οι αντιλήψεις θα ήταν αντικείμενο ανοιχτών ζυμώσεων και συζητήσεων για να βαθύνει αυτή η πολύτιμη διαφυλετική δημοκρατική ενότητα των διαδηλώσεων, η ιστορικά πρωτοφανής για το μαύρο κίνημα, και όχι να αποθαρρύνεται και να δηλητηριάζεται.

Στο βάθος και το ίδιο το γκρέμισμα των αγαλμάτων και η αποκαθάρωση των εικόνων στην οποία πρωταγωνιστεί το “Κίνημα” δεν έχει σα κεντρικό του στόχο τη σωστή διεκδίκηση να κλείσει το αμερικάνικο έθνος κάθε δεσμό και κάθε λογαριασμό του με τον επίσημο ρατσισμό που εξακολουθούν να έχει για ήρωες τους πρωταγωνιστές του εμφύλιου των δουλοκτητών το 1865 ή του απαρτχάιντ αργότερα. Ο αληθινός κεντρικός πολιτικός στόχος της ηγεσίας αυτής της εκστρατείας φανερώνεται στην απόπειρα του “Κινήματος” να αποκαθλώσει σαν ρατσιστές και σαν υπερασπιστές της δουλείας τους εμβληματικούς ηγέτες των ιδρυτικών αγώνων και των αγώνων σταθμών της αμερικάνικης δημοκρατίας, δηλαδή τον ηγέτη της αμερικάνικης εθνοανεξαρτησιακής επανάστασης Τζορτζ Ουάσιγκτον, τον ιδεολογικό και πολιτικό πατέρα της αμερικάνικης συνταγματικής δημοκρατίας και της διακήρυξης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, πηγή έμπνευσης για τη γαλλική και όλες τις κατοπινές αστικές δημοκρατικές

επαναστάσεις Τόμας Τζέφερσον, και τελικά τον ηγέτη του πιο αιματηρού εμφύλιου στην ιστορία για την απελευθέρωση σκλάβων, τον Αβραάμ Λίνκολν.

Θα μπορούσε να υποθέσει κανείς ότι αυτό είναι κάτι παρόμοιο με εκείνο που κάνουν οι πιο αντιδραστικοί αναρχικοί και άλλοι αντικομμουνιστές όταν κατηγορούν τον μεγάλο ηγέτη του παγκόσμιου επαναστατικού προλεταριάτου Ένγκελς σαν αρχικεμεταλλευτή επειδή ήταν παράλληλα και εργοστασιάρχης. Όμως εδώ πρόκειται για κάτι πολύ χειρότερο. Πρόκειται για την απόπειρα του σοσιαλφασισμού των Ομπάμα-Σάντερς που κρύβονται πίσω από το “Κίνημα” να στρέψουν το αφοραμερικάνικο δημοκρατικό κίνημα ενάντια σε ό,τι είναι πιο δημοκρατικό μέσα στην αμερικάνικη κοινωνία και στην αμερικανική πολιτική παράδοση συκοφαντώντας το σαν έργο λευκών ρατσιστών. Έτσι θα μπορούν να στρέψουν το μαύρο πληθυσμό ενάντια στο δημοκρατικό λευκό πληθυσμό σαν ρατσιστή ιστορικό λάτρη ρατσιστών καθώς και ενάντια στην αμερικάνικη δημοκρατία σαν μια ρατσιστική καλυμμένη δικτατορία, που κάθε ρατσιστικά καταπιεσμένος θα έχει και το δικαίωμα και την υποχρέωση να την ανατρέψει με τη βία.

Πως επιχειρείται η διάλυση της καρδιάς του λαϊκού αντιρατσιστικού μετώπου, που είναι το ενιαίο ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης

Να γιατί αυτό το ρεύμα αρνείται ότι και το πιο μικρό βήμα στην πρακτική απελευθέρωση της μαύρης φτωχολογιάς μπορεί να είναι έργο του κοινού ταξικού και δημοκρατικού αγώνα με την άσπρη φτωχολογιά όχι γιατί η τελευταία δεν θα καταλάβει ποτέ, αλλά γιατί αντίθετα ακριβώς, επειδή μόνο αυτή από την ταξική της θέση μπορεί πολύ βαθιά να καταλαβαίνει τι σημαίνει ταπείνωση και εκμετάλλευση είτε από έναν λευκό είτε από έναν μαύρο εργοδότη. Ο σοσιαλφασισμός μπορεί να ζει μόνο από την ταξική διάσπαση και τον αντιδημοκρατισμό. Κάτω από αυτή τη σκοπιά πρέπει να εξετασθεί το κεντρικό πολιτικό αίτημα που σηκώνει αυτή τη στιγμή το “Κίνημα” για επανορθώσεις. Αυτό είναι το νόημα της πρότασης κάθε μαύρος να αναζητήσει και να αποδείξει ότι έστω ένας από τους μακρινούς προγόνους του από μάνα η από πατέρα ήταν σκλάβος. Αυτή η επανόρθωση είναι κίνητρο για να διεκδικηθεί ένα αντίστροφο είδος κληρονομικής ευγένειας αίματος που θα μεταφράζεται σε πλούτο και θα βρίσκεται σε τελείως διαφορετική, ουσιαστικά αντίθετη λογική, από το αίτημα της ίσης αμοιβής για ίση δουλειά που ένωσε ως τα σήμερα και μπορεί να ενώνει και τώρα τους

μαύρους και τους λευκούς εργαζόμενους. Το αίτημα της ίσης αμοιβής για ίση δουλειά απευθύνεται στην κοινή εργοδοσία και γενικά στην αμερικάνικη άρχουσα τάξη και το κράτος της και διαπαιδαγωγεί παράλληλα τη λευκή εργατική τάξη στον αντιρατσισμό, ενώ η λογική των επανορθώσεων, ενώνει τους αφροαμερικάνους με την πλούσια αστική τους τάξη και τους διαχωρίζει από τα λευκά ταξικά τους αδέρφια γιατί ο στόχος του ίδιου του αιτήματος είναι να τονίσει τη φυλετική διαφορά και όχι την ταξική ενότητά τους. Μάλιστα όσο πιο μεγάλη είναι η αποζημίωση που θα ζητήσουν (που από όλους τονίζεται ότι πρέπει να είναι σε ρευστό) τόσο πιο μεγάλη θα είναι η ταξική διάσπαση με την άσπρη φτωχολογιά σε εποχές τόσο μεγάλης κρίσης και στέρησης και τόσο πιο μεγάλη η ταξική ενότητα της μαύρης φτωχολογιάς με τη μαύρη αστική τάξη. Δεν είναι τυχαίο ότι ένας από τους πιο πλούσιους αφροαμερικάνους δήλωσε ότι η αποζημίωση κάθε ενός από τα 40.000.000 αφροαμερικάνους πρέπει να είναι 300.000\$ που σημαίνει 14τρις\$, ποσό ίσο με τα 2/3 ενός χρονιατικού ΑΕΠ (<https://www.forbes.com/sites/tommybeer/2020/06/01/bet-founder-calls-for-14-trillion-in-slavery-reparations/>).

Με αυτόν τον τρόπο οι προωθητές αυτού του αιτήματος αντί να τραβήξουν τη λευκή εργατική τάξη δίπλα τους με τον κοινό αγώνα για ίσο και αυξημένο μεροκάματο θα την σπρώχνουν σε λίγο να τρέξει πίσω από τους διάφορους δημαγωγούς. Βέβαια το αίτημα απόδοσης περιουσίας το συνδέουν ιστορικά με το αίτημα των μαύρων απελευθερωμένων δούλων μετά τον εμφύλιο του 1865 να πάρουν έναν ατομικό κλήρο από τη γη των δουλοκτητών του Νότου που την καλλιεργούσαν ως τότε για να γίνουν τουλάχιστον ανεξάρτητοι μικροκαλλιεργητές όπως οι λευκοί αντίστοιχοι στο Βορρά. Αυτό ήταν τότε ένα ολότελο ώριμο και μάλιστα υποχρεωτικό αστοδημοκρατικό αίτημα που την ικανοποίησή του την είχε υποσχεθεί ο αντιδουλοκτητικός Βορράς μαζί με τον οποίο πολέμησαν οι μαύροι σκλάβοι για την απελευθέρωση τους. Αυτό το αίτημα ποδοπατήθηκε από τους πρώην δουλοκτήτες του Νότου και προδόθηκε από τους ρατσιστές του Βορρά, που άφησαν τη γη στους πρώην δουλοκτήτες η σε ντόπιους

Συνέχεια στη σελ. 12

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr, e-mail:
info@oakke.gr

Συνέχεια από τη σελ. 10

της δίκης της ΧΑ να κάνει τη αγόρευση της με την οποία τάχθηκε ξεδιάντροπα κατά του κατηγορητηρίου στο σκέλος της λειτουργίας της ΧΑ με τις εντολές της συγκεκριμένης ηγεσίας που σύρθηκε κατηγορούμενη σαν εγκληματική δολοφονική συμμορία, και πρότεινε την αθώωση των ναζιστών βουλευτών.

Τώρα, ειδικά ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ θέλουν να εφησυχάσουν πάλι τους δημοκράτες και τους αντιφασίστες λέγοντας ότι η ΧΑ διαλύεται, όπως κάνουν πάντα. Η ΟΑΚΚΕ που πολύ πριν δυναμώσει η ΧΑ πρόβαλε σαν κεντρικό δημοκρατικό ζήτημα αντιφασιστικής πάλης, το να θεθεί εκτός νόμου, είχε εκτιμήσει σωστά το 2013 ότι ένα καθεστώς που επίμονα κρατάει στη νομιμότητα και ως τότε πρακτικά εντελώς ατιμώρητους τους ανοιχτούς ναζιστές, δεν προχώρησε στη συνολική δικαστική δίωξη της συμμορίας εξαιτίας της δολοφονίας Φύσσα, αλλά με πρόσχημα τη δολοφονία, και κάτω από τη διεθνή και ευρωπαϊκή πίεση για την αντιμετώπιση

της ναζιστικής βίας, προώθησε μια αλλαγή ηγεσίας (αν και ακόμα δεν είχαμε δει την αιτία της αυτής της αλλαγής σε μια αλλαγή της παγκόσμιας προπαγανδιστικής τακτικής του Κρεμλίνου).

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ ΟΛΑ ΤΑ ΝΑΖΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ας μην ξεγελιέται κανένας δημοκράτης, όσο συνεχίζεται η δικαστική και κυρίως η πολιτική ασυλία των ναζιστών, όσο οι πολιτικοί προστάτες τους επιμένουν με λύσσα να αρνούνται να βγει η δολοφονική συμμορία και κάθε μεταμφίεση της «εκτός νόμου», όχι μόνο δεν πρόκειται να αποσυρθούν από την πολιτική ζωή του τόπου, αλλά αυτοί και η βία τους θα δυναμώσουν. Το κόμμα Κασιδιάρη μπορεί μάλιστα να αξιοποιήσει γύρω του όλους τους αποσπασμένους δορυφόρους, το ναζί Λαγό με το δικό του μάρφωμα, ακόμα και το μηχανισμό Μιχαλολιάκου. Άλλωστε δεν ξέρουμε ποιες θα είναι οι πραγματικές σχέσεις Μιχαλολιάκου—Κασιδιάρη

αφού αυτές μπορούν να οξύνονται κατά καιρούς για να καθησυχάζουν τη Δύση ότι ο Κασιδιάρης δεν είναι πια εξτρεμιστής.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία για χρόνια και με συνέπεια, αποκαλύπτουν το χιτλερικό χαρακτήρα και τις ναζιστικές καταβολές του χρυσαυγισμού, και καταγγέλλουν το ιδεολογικο-πολιτικό υπόστρωμα πάνω στο οποίο αναπτύχθηκε και μοιραία θα συνεχίζεται να αναπτύσσεται η δολοφονική ναζιστική συμμορία με όποιες μορφές και να πάρει. Στην Ελλάδα ο νεοναζισμός πουτινικού τύπου θα έχει οικουμενική πολιτική στήριξη όσο δεν νικούνται οι μεγάλες ιδεολογικές αρώσεις: ο εθνορατσισμός του «ανώτερου ελληνικού έθνους», η «ορθόδοξο»φασιστική θεσωρία της ταύτισης της ορθόδοξίας με την εθνική ταυτότητα που στιγματίζει κάθε μη ορθόδοξο σαν εχθρό του έθνους, ο μεγαλοϊδεάτικος σοβινισμός στον οποίο ανήκει τελικά όλος ο κόσμος, η αρχαική για το «ομοιογενές προαιώνιο έθνος μας» καταπίεση των εθνικών μειονοτήτων, της τούρκικης και της μακεδονικής, ο

κανιβαλικός αντισημιτισμός που καλύπτεται πίσω από την ορθόδοξη θρησκεία και εμφανίζεται πια σαν αντισιωνισμός, και τέλος ο φιλοπουτινικός ρωσόδουλος αντιευρωπαϊσμός, ένα δηλητηριώδες μείγμα πάνω στο οποίο έχει συγκροτηθεί το πανίσχυρο φαιο«κόκκινο» μέτωπο στη χώρα. Αυτό το υπόστρωμα ενισχύθηκε με τα εθνοσοβινιστικά συλλαλητήρια κατά της συμφωνίας των Πρεσπών, με το φούντωμα του αντιευρωπαϊσμού στη διάρκεια των μνημονίων, και με το δυνάμωμα της πολιτικής της στρατηγικής συμμαχίας με την «ορθόδοξη» νεοχιτλερική Ρωσία, που φέρνει το αντίστοιχο δυνάμωμα της πιο αντιδραστικής πλευράς της ελληνικής ορθόδοξης εκκλησίας.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλουν την πολιτική του εφησυχασμού απέναντι στους ναζιστές και στη βία τους με οποιαδήποτε μορφή και καλούν όλους τους δημοκράτες σε ένα ευρύ αντιφασιστικό μέτωπο κατά των ναζιστών και των προστατών τους, με κεντρικό αίτημα να βγουν εκτός νόμου οι ναζί και

οι μεταμφιέσεις τους, για να κλεί-

Δες προηγούμενα άρθρα της Νέας Ανατολής για τη ΧΑ
<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/284-«ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΥ: ΠΙΘΑΝΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΝΕΟΥ ΥΠΟ-ΦΥΡΕΠ ΚΑΙ ΕΞΠΛΥΜΑ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ”>, Αριθμός Φύλλου 491, Σεπτέμβριος 2013
<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/351-«Η πρόβλεψη της ΟΑΚΚΕ για όσα συμβαίνουν αυτές τις μέρες με ΧΑ»>, 6 Απριλίου 2014
https://www.oakke.gr/na481/481ha_rosod.htm-«ΟΙ ΧΡΥΣΑΥΓΙΤΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ, ΟΥΤΕ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, ΕΙΝΑΙ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΙ!», Αριθμός Φύλλου 481, Σεπτέμβριος 2012
<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1148-«Η ΝΔ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ – ΤΟ ΦΑΙΟ«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΜΕΤΩΠΟ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ .“ΧΡ. ΑΥΓΗ” : ΟΙ ΚΑΝΙΒΑΛΟΙ ΣΕ ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ”>, Αριθμός φύλλου 543, Ιούλιος 2019

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ
www.antinazi.gr

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΤΖΟΡΤΖ ΦΛΟΪΝΤ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ ΤΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 11

ή φερμένους από μακριά λευκούς εποίκους οι οποίοι πήραν τους μαύρους σαν μεσιακάρηδες, μια κατάσταση ασφαλώς καλύτερη από αυτήν της δουλειάς που όμως έγινε η οικονομική βάση για το απαρτχάιντ του Νότου (1877-1965). Είναι αυτοί οι μαύροι εργάτες γης που για να γλυτώσουν και από αυτήν την νέα καταπίεση πήγαν στο Βορρά και αύξησαν τις γραμμές του αμερικάνικου βιομηχανικού προλεταριάτου, όπως έγινε με ένα πλήθος από εσωτερικούς λευκούς μετανάστες, πρώην κατεστραμμένους μικροαγρότες και από εξωτερικούς μετανάστες κάθε άλλης φυλής και εθνικότητας, που έγιναν θύματα της μισθωτής δουλειάς που δημιούργησε τον σημερινό πλούτο των ΗΠΑ.

Τώρα το αίτημα για να αποζημιωθούν όλοι οι απόγονοι εκείνων των σκλάβων μετά από πέντε γενιές λόγω της μεγαλύτερης εκμετάλλευσης της οποίας υπήρξαν θύματα θα δικαιολογούσε και το αίτημα των απογόνων των μισθωτών σκλάβων κάθε φυλής και εθνικότητας να αποζημιωθούν κι αυτοί, έστω με μικρότερα ποσά, για τη ταξική σκλαβιά των προγόνων τους. Όμως ποτέ δεν υπήρξε κανένα αίτημα σημερινών προλετάρων για αποζημίωση τους για την εκμετάλλευση που υπέστησαν πρόγονοί τους και μάλιστα τόσο μακρινοί. Ειδικά ποτέ δεν θα ζητούσε κάτι τέτοιο μια τάξη που στο επαναστατικό κοινωνικό της πρόγραμμα καταγγέλλει κάθε είδους κληρονομική και μάλιστα ατομική ιδιοποίηση σημερινού συσσωρευμένου κοινωνικού πλούτου, οπότε και του αστικού, και υπερασπίζει την απόδοση σε όλη την κοινωνία αυτού του πλούτου για να τον γεντεί σύμφωνα με τις συλλογικές παραγωγικές και καταναλωτικές της ανάγκες. Έτσι σκέφτεται το συνειδητό προλεταριάτο που επίσης πάντα υπερασπίζει και τη θέση ότι η ιδιόκτητη κατοικία αποτελεί βαρίδι για το σύγχρονο μισθωτό επειδή τον δένει με εργασία σε μια συγκεκριμένη περιοχή και του στερεί την απαραίτητη ευελιξία στην αναζήτηση δουλειάς που πρέπει να έχει κάθε προλετάριος, χώρια που τον κάνει μικροραντιέρη, δηλαδή μικροεκμεταλλευτή. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα βασικά κείμενα αναφοράς που προαναφέραμε, τα οποία καλούν την μαύρη εργατική τάξη να αποκτήσει περιουσία, ιδίως ακίνητη για να λύσει το ατομικό της πρόβλημα όπως υποτίθεται το λύνει σε ένα βαθμό η λευκή, χρησιμοποιούν το επιχειρήμα ότι η

τιμή της κατοικίας μεγαλώνει από την αύξηση της γαιοπροσόδου και έτσι ο ιδιοκτήτης αποκτάει παραπέρα πλούτο όσο περνάει ο χρόνος. Πρόκειται δηλαδή ωμά για μια πρόταση να μικροαστικοποιηθεί και η μαύρη εργατική τάξη στον ίδιο βαθμό στον οποίο επεδίωξε και σε ένα βαθμό πέτυχε η αμερικάνικη αστική τάξη να μικροαστικοποιηθεί και να μετατρέψει σε μικροραντιέρη και τα σχετικά πιο καλά αμειβόμενα στρώματα της λευκής εργατικής τάξης για να τα ξεκόψει από το δρόμο της ταξικής πάλης. Μάλιστα το ότι ζητούν αυτή η μικροαστικοποίηση να γίνει σε λίγα χρόνια με δωρεάν κρατικό χρήμα αντίθετα με τα 90 χρόνια στα οποία συντελέστηκε η ίδια διαδικασία στο λευκό προλεταριάτο με τραπεζικό δανεισμό (ο οποίος πραγματικά ήταν πρακτικά απαγορευμένος η ελάχιστος για τους μαύρους εργαζόμενους ακόμα και μετά το 1965), είναι κάτι που θα δυναμώσει παραπέρα τις όποιες ενδοταξικές φυλετικές αντιθέσεις. Έτσι τα κάποια τρις που χρειάζονται για την πραγματοποίηση αυτού του αιτήματος θα βρει ευκαιρία να ανακοινώσει η αστική τάξη ότι θα βγουν από τη παραπάνω φορολογία των λευκών μεσοστρωμάτων για να δυναμώσει τον άσπρο ρατσισμό και να αποτρέψει από τα δεξιά και να θάψει πρακτικά κάθε ουσιαστική αποζημίωση. Στην πραγματικότητα αυτού του είδους τουλάχιστον οι επανορθώσεις προορίζονται να μείνουν μια μικροαστική αντιδραστική ουτοπία και μια απατεωνίστικη υπόσχεση που θα έχει όμως τη ζωντανή ικανότητα να διασπάει για χρόνια τον αμερικάνικο λαό και να δηλητηριάζει την πολιτική ζωή υπέρ του φασισμού και του σοσιαλφασισμού.

Ο κίνδυνος να φουντώσει το στρατόπεδο Τραμπ και ο λευκός ρατσισμός αν κυριαρχή- σουν στο αντιρατσιστικό κίνημα οι σοσιαλφασί- στες.

Από άμεση πολιτική άποψη η όξυνση των ενδοφυλετικών αντιθέσεων είναι ο ασφαλέστερος τρόπος για να διατηρήσουν στην εξουσία τον πιο επίσημο εκπρόσωπο του αμερικάνικου φασισμού και πιο πολύ του ρώσικου νεοχιτλερισμού Τραμπ. Αυτό μπορούν να το καταφέρουν μόνο αν καταφέρουν να αποσταθεροποιήσουν, δηλαδή να απομακρύνουν από τις πλατειές δημοκρατικές μάζες τον πιο ισχυρό και σοβαρό αντίπαλό του για την προεδρία, τον Τζο Μπάιντεν. Οι μαύροι

της Αμερικής ακολουθώντας κυρίως τους μαύρους εκπροσώπους τους στο Κογκρέσο της δημοκρατικής πτέρυγας του Δημοκρατικού κόμματος στήριξαν ως τώρα πρωτοπόρα τον Μπάιντεν τόσο απέναντι στον Τραμπ (που προσπάθησε να δωροδοκήσει το μαύρο κομμάτι του προλεταριάτου με προσωρινές δουλειές) όσο και απέναντι στον τροτσκιστή Σάντερς και ετοιμάζονται να τον αναδείξουν πρόεδρο. Η δημιουργία λοιπόν ενός αμοιβαία αλληλοτροφοδοτούμενου δίπολου που στη μια μεριά θα έχει λευκούς ρατσιστές και στην άλλη ένα μαύρο κίνημα που θα κατηγορεί για ρατσιστική μια δημοκρατία που δεν θα δίνει αποζημιώσεις τις οποίες αυτό θα νομιμοποιείται να τις διεκδικεί με βία, θα φουντώσει τον άσπρο ρατσισμό που βρίσκεται σε άμυνα αυτή τη στιγμή και θα γεννήσει έναν μαύρο που θα διασπάσει το Δημοκρατικό Κόμμα και θα σοσιαλφασιστικοποιήσει μια πτέρυγά του. Ήδη αυτό το επιχειρούν με σαφήνεια ηγετικά στελέχη του BLM βγαίνοντας μπροστά στα ΜΜΕ ακριβώς μόλις άρχισε το αντιρατσιστικό κίνημα να απομαζικοποιείται για να προβοκάρουν και το ίδιο και, κυρίως, το Δημοκρατικό κόμμα (Δες δύο πρόσφατες απανωτές συνεντεύξεις του Hawk Newsome προέδρου του BLM της Νέας Υόρκης, <https://nypost.com/2020/06/25/blm-leader-if-change-doesnt-happen-we-will-burn-down-this-system/>, <https://nypost.com/2020/06/27/nyc-black-lives-matter-leader-hawk-newsome-on-activism-gentrification/>). Αυτή η στάση θα γίνει στρατηγικά καταστροφική αν της επιτραπεί να βάλει τις βάσεις για τη δημιουργία ενός κινήματος μαύρου ρατσισμού. Αν δηλαδή αυτή η στάση και γραμμή δεν καταγγελθεί και δεν διαχωριστεί έγκαιρα από αυτήν το αντιρατσιστικό δημοκρατικό κίνημα μπορεί κάλλιστα να ψαλλίσει την πολιτική επιρροή των πιο δημοκρατικών μερίδων της αμερικανικής πολιτικής ηγεσίας μέσα στις μάζες υπέρ των λευκών φασιστών αλλά και των μαύρων σοσιαλφασιστών φίλων του Κρεμλίνου. Όλες οι κινήσεις των δύο αυτών τύπων φασισμού εξυπηρετούν πρώτα απ' όλα την ενίσχυση του κάθε φαινομενικά αντίπαλου πόλου, αλλά σήμερα κυρίως την προεδρία Τραμπ. Ωστόσο ακόμα και αν μια τέτοια προβοκάτσια δεν μπορέσει να αποτρέψει την εκλογή Μπάιντεν, η όξυνση του παραπάνω φυλετικά φορτισμένου δίπολου θα αδυνατίσει εξαιρετικά αυτή μια ενδεχόμενη προεδρία. Ήδη ο Μπάιντεν που ήθελε να έχει αντιπρόεδρο μια γυναίκα, την αποδεκτή στη βάση των δημοκρατικών ρεπουμπλικάνων μετριόπαθη Γκλομπουσάρ, δηλαδή διάδοχο σε περίπτωση που λόγω ηλικίας δεν θα μπορεί να ασκήσει τα καθήκοντα του, μετά το ξέσπασμα του κινήματος υποχρεώθηκε να διαλέξει μια μαύρη γυναίκα. Όταν επεδίωξε να έχει μια πιο κοντινή του πολιτικά στο ζήτημα των επανορθώσεων πιέστηκε να έχει μία πιο μακρινή του, όπως είναι η Καμάλα Χάρις. Την ίδια ώρα ο ένας μετά τον άλλο εκλέγονται στις εσωκομματικές εκλογές μέσα στο Δημοκρατικό κόμμα σαν υποψήφιοι στις εκλογές για το Κογκρέσο απέναντι σε Ρεπουμπλικάνους άνθρωποι των Ομπάμα και Σάντερς κάτω από την πίεση του "Κινήματος" και καθαιρούνται οι "μετριόπαθεις" στο φυλετικό βουλευτές της τάξης Μπάιντεν-Πελόσι. Με λίγα λόγια ο ίδιος μαύρος πληθυσμός που φέρνει στην εξουσία τον Μπάιντεν, αρχίζει τώρα να πέφτει τώρα κάτω από την πολιτική των εσωκομματικών αντιπάλων του, επειδή αυτοί και όχι εκείνος ελέγχουν όλο και περισσότερο το κίνημα που αυτός ο πληθυσμός τροφοδότησε. Όσο αυτό το κίνημα απομαζικοποιείται και γυρνάει στα σπίτια του νιώθοντας πως ήδη νίκησε, την ηγεσία τους και τελικά την πολιτική γραμμή του τη διαχειρίζονται οι χειρότεροι εσωτερικοί εχθροί του.

Αυτός είναι ο βασικός λόγος που απέναντι στο σοσιαλφασισμό μπορούν γενικά να σταθούν, να πάνε τους δημοκρατικούς αγώνες ως το τέλος και να νικήσουν μόνο καλά οργανωμένες και δεμένες με τις μάζες, ιδιαίτερα με τη βιομηχανική εργατική τάξη, επαναστατικές και αντιφασιστικές πρωτοπορίες. Ανησυχούμε μήπως αυτή η αλήθεια φανερωθεί επώδυνα για μια ακόμη φορά και στο σημερινό αντιρατσιστικό κίνημα μετά τις απανωτές ήττες πολύ μαζικών δημοκρατικών κινήματων σε όλο τον κόσμο που χειραγωγήθηκαν και ληλατήθηκαν πολιτικά από τους σοσιαλφασίστες και έγιναν εφελθρία για την άνοδο νέων δικτατόρων στην εξουσία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΑΦΡΟ- ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

Το μεγαλειώδες μαζικό κίνημα διαμαρτυρίας των Αφροαμερικανών των ΗΠΑ με τη συμμετοχή και τη θερμή στήριξη των δημοκρατών της χώρας ενάντια στην αστυνομική ρατσιστική βαναυσότητα πρέπει να υποστηριχθεί από κάθε δημοκρατικό άνθρωπο στον πλανήτη. Πρέπει να υποστηριχθεί και όταν η οργή των διαδηλωτών φτάνει σε βίαιες αναμετρήσεις με μια αστυνομία που έχει κλιμακώσει τα τελευταία χρόνια τη συστηματικά κτηνώδη και θεσμικά ατιμώρητη συμπεριφορά της απέναντι στο έγχρωμο και φτωχό κομμάτι του πληθυσμού της χώρας.

Εκείνο που δεν πρέπει να υποστηριχθεί αλλά αντίθετα να καταδικαστεί αποφασιστικά είναι οι εμπρησμοί μαγαζιών και το πλιάτσικο επειδή έρχονται σε σύγκρουση με τις διαθέσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας του αμερικανικού λαού και γι' αυτό βοηθάνε καίρια την πολιτική αντεπίθεση ακόμα και την εκλογική νίκη της όλο και πιο εκτεθειμένης και απομονωμένης προεδρίας Τραμπ.

Αν αυτές τις ενέργειες και άλλες πολύ πιο ανησυχητικές, όπως την αντισημιτική επίθεση στο Λος Άντζελες, τις υποδαυλίζουν φασιστικά και σοσιαλφασιστικά πολιτικά ρεύματα, η πάλη με αυτά είναι υπόθεση του ίδιου του δημοκρατικού κινήματος και όχι των οποιωνδήποτε απαγορεύσεων του φασίστα Τραμπ. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτός έχει την ανοιχτή στήριξη του φίλου του, ηγέτη του παγκόσμιου και σοσιαλφασιστικού στρατοπέδου Πούτιν που ξέρει και μπορεί όσο κανείς να χρησιμοποιεί προβοκάτορες με αριστερό μανδύα για να δυναμώνει τους κλασικούς φασίστες και να λερώνει γνήσια λαϊκά κινήματα σαν κι αυτό που ξετυλίγεται σήμερα στις ΗΠΑ.

Αθήνα, 2 Ιουνίου 2020